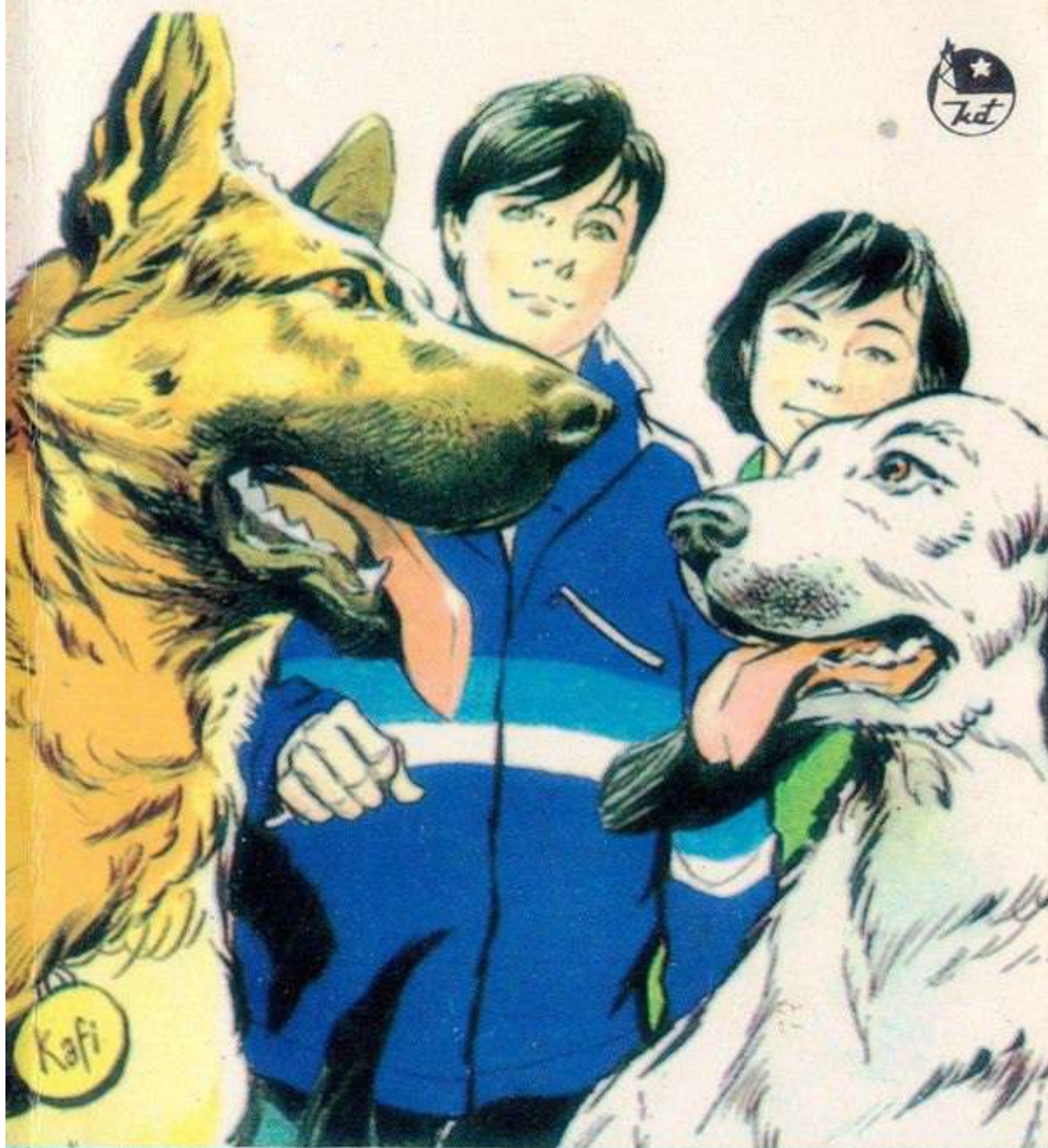

PAUL - JACQUES BONZON

...SỪNG CHÓ SÓI

CUỘC PHIÊU LƯU THỨ BA

Thông tin sách

Tên sách: **Sáu người bạn đồng hành và SỪNG CHÓ SÓI (Cuộc phiêu lưu thứ ba)**

Nguyên tác: **Les Six Compagnons et la fiancée de Kafi**

Tác giả: **Paul Jacques Bonzon**

Người dịch: **Phạm Anh Thư, Bùi Chí Vinh**

Nhà phát hành: **NXB Kim Đồng**

Nhà xuất bản: **NXB Kim Đồng**

Khối lượng: **100g**

Kích thước: **10,2 x 14,2 cm**

Ngày phát hành: **09/1996**

Số trang: **160**

Thể loại: **Tiểu thuyết Trinh thám Thiếu nhi**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **07/11/2016**

Dự án ebook #257 thuộc Tủ sách BOOKBT

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rồi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm “Sáu người bạn đồng hành”. Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tự vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chi dụ lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tào hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mẫn tiệp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu “Nữ Tiên Tri” bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bẽ tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẦU

15 tuổi đúng, Tondou chỉ cần bỏ chiếc mũ bê-rê ra là giống y chang một dũng sĩ giác đầu La Mã với cái

đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondu tỉnh bơ trong vai trò một “giác đầu”. Lớn tuổi nhất biết đâm đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kỹ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondu là kẻ duy nhất trong băng có thể “tàng hình” dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Acmonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tôi ký với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HÈ XIẾC

13 tuổi rồi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cúng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là “thợ giày” chút nào. Nó nổi tiếng là “Hề Xiếc” bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTÈQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mắt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị dính biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có “tâm hồn ăn uống” ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐÁU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm

của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Một Vị hôn thê của Kafi

Thấm thoát Tidou đã hơn 14 tuổi. Thời gian trôi tựa tên bay, mới ngày nào Thủ lãnh nhóm Sáu người còn chân ướt chân ráo làm quen với cái nóng diên người của mùa hè và run cầm cập trước mùa đông băng giá ở Lyon thì bây giờ thời tiết ở quê hương mới đã trở nên người bạn đồng hành của hắn trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm tuyệt vời.

Hắn lên lớp 9 cùng lúc với sự trưởng thành của năm chiến hữu. Giáo viên chủ nhiệm của lớp 9 hiện thời là cô Lecoeq, một người phụ nữ đứng tuổi, những kỷ niệm học đường với ông thầy râu quai nón coi như đã lùi xa.

Tidou thức giấc trong cảm giác lạnh lạnh của tiết Nôen. Chăn màn hình như cũng biết thế nào là trời rét, chúng cuộn tròn quanh thân hình hắn để tìm hơi ấm loài người. Trời ă, lạnh kiểu này thì cho dù Kafi có là sói thần chắc cũng chết cứng mất. Không biết cái đệm có đủ ấm cho nó không?

Vừa mở mắt ra, hắn lập tức chiếu tướng quanh quất. Ê, sao tự nhiên Kafi không ngủ trong phòng. Tidou hoảng hồn bật dậy thò đầu xuống gầm giường. Thật kỳ cục, con cầu từng nổi tiếng ngáy như sấm cũng chẳng thấy nằm đó. Con ác mộng ngày nào làm tóc gáy hắn dựng đứng: Kafi lại mất tích nữa chẳng ? Hắn bồn chồn gọi:

- Kafi, Kafi...

Chỉ có luồng gió mang theo cái giá lạnh cuối năm thốc qua cánh cửa khép hờ trả lời hắn. Quý tha ma bất thiệt, Tidou không một giây do dự nhảy phóc xuống giường, bước ra hành lang tối om.

- Chẳng lẽ con chó lại nổi máu săn chuột ư?

Tidou dựa vào giả thuyết mơ hồ ấy để tảo thanh không sót chỗ nào trong căn nhà, nhất là phòng bếp. Hắn vừa khe khẽ gọi Kafi vừa cố nhón chân rón rén giữ giấc ngủ cho ba mẹ và thằng cu Geo. Coi, cái cơ mà hắn tự đánh lừa mình đã vỡ tan như bong bóng xà phòng. Bởi căn nhà từ lâu nay làm gì có chuột khi Kafi xuất hiện và bởi bốn bên tám hướng trong căn nhà đều được chốt cài kỹ lưỡng.

- Kafi ú ừ...

Tiếng gọi của Tidou một lần nữa vang lên. Vô lý quá, nếu con sói có mọc cánh thì bay lên cũng đụng đầu vô trần nhà chứ, đằng này...

Hết còn kiên nhẫn nổi, Tidou vô phòng Geo. Thằng nhóc càng lớn càng nghịch có tiếng, biết đâu đó... Hắn dựng cổ thẳng em cấp tốc:

- Con Kafi có ở đây không?

Geo giụi mắt lia lia vì bị đánh thức quá đột ngột.

- Ôi sao thế, anh Tidou?

- Đừng la lớn chứ, ba mẹ dậy bây giờ. Con Kafi đâu rồi?

- Em hông biết...

Sự cảnh giác của Tidou hơi muộn màng vì nhóc Geo gần như thét lên. Ngay tức khắc, hai người lớn trong nhà đã xuất hiện nơi cửa phòng chú nhóc.

Mặt người cha sa sầm:

- Khu vực khoắc thế này mà hai đứa gây lộn à?

Tidou hốt hải:

- Kafi mất tiêu rồi ba mẹ ời.

- Sao?

- Hồi nửa đêm con choàng tỉnh tìm hoài vẫn không thấy Kafi đâu hết.

Người mẹ đưa tay bưng miệng sững sốt nhưng ba Tidou vẫn bình tĩnh:

- Con chó không ngủ trong phòng con thì đi đâu. Con đã kiểm tra các cửa sổ chưa?

- Dạ rồi... các cánh cửa đều chốt chặt.

- Còn cửa sổ nhà sau?

Mẹ Tidou chen vào:

- Cửa sổ nhà sau trước giờ em vẫn giao cho Geo đóng. Thế nào Geo?

Thằng út ngơ ngác pha lẫn chút sợ sệt:

- Dạ...

- Con quên phải không?

- Dạ, hiện giờ cửa sổ sau con đã khóa, nhưng... Hồi nhà mình tắt đèn ngủ thì con quên. Khi dậy đi tiểu con mới nhớ ra.

Hai người lớn lắc đầu. Nhóc Geo thút thít:

- Hồi tối con sợ ma...

Tidou bực tức quát:

- Đồ hèn nhát!

Nguyên nhân chó Kafi mất tích đã được tìm ra, chắc chắn không phải quái cầu bị trộm đánh thuốc mê qua cửa sổ mà tự thân nó muốn xông chuồng. Có điều lý do nào khiến Kafi trốn nhà chứ?

Tidou lặng lẽ khoác chiếc áo ấm rồi chạy xuống cầu thang. Bà mẹ kêu lên:

- Con đi đâu thế Tidou, trời đang rét...

- Con phải xuống phố tìm nó mẹ ạ.

Gần một giờ đồng hồ sau, thủ lĩnh của Lục Thám Tử rét cóng chạy về, hần suýt đâm sầm vào ông bố cũng đang đáo dác kiếm tìm.

Ông hỏi Tidou:

- Không tìm thấy nó à?
- Dạ. Con đã đi vòng khắp khu phố này không thấy. Hay là...

Ông bố sốt ruột:

- Hay là sao?

Tidou trầm ngâm:

- Con sợ đây là hậu quả một vụ trả thù đó, thưa ba.

Người cha kinh ngạc:

- Trả thù ư, ba không hiểu.
- Từ khi thành lập băng thám tử “Sáu Người Rạn Đồng Hành”, Kafi đã làm cho vô số bọn tội phạm phải điên đầu vì nó. Nạn nhân của Kafi không dưới chục mạng trộm cướp. Con nghĩ rằng...

Ba Tidou gật gù:

- Con sợ bọn gian phi bắt cóc nhằm trả thù chứ gì. Sai lầm ở chỗ này, có lẽ chỉ trừ một viên đạn từ xa bắn trúng ngực chứ khó có tên tội phạm nào mò gần được hàm răng của Kafi. Ba lại nghĩ rằng nó muốn phiêu lưu...

Hai bố con vào nhà, ngồi bên lò sưởi.

Tidou lặng thinh trong khi nhóc Geo khóc mùi mẫn. Nó nấc lên hỏi hận:

- Lỗi tại con, do con không đóng cửa sổ... Hu hu...

Tidou không nỡ trách thẳng út. Hần vỗ về:

- Thôi nín đi. Nghe ba nói không, con chó không để bị bắt cóc mà đang phiêu bạt đâu đó. Được rồi, anh sẽ báo tin cho các bạn biết.

Geo sụt sịt:

- Trời tối om bạn bè anh ai đâu dám ra khỏi nhà, hu hu.
- Ồ, tại sao lại phải ra khỏi nhà. Mọi chuyện sẽ được giải quyết lúc bình minh. Anh phải gọi điện cho Mady đây.

Trời hứng những tia nắng đầu tiên lúc nào mà gia đình Tidou cũng không hay. Tidou ngó đồng hồ: 6 giờ 30 sáng. Hần lập tức nhắc máy điện thoại:

- Chào cô ạ.

Mẹ của Mady bên kia đầu dây hoàn toàn chưng hửng:

- Có chuyện gì; thế Tidou. Mady đang ngủ. Đêm Nôen vui vẻ hả cháu?
- Dạ, ngoại trừ một việc liên quan đến Kafi.
- Lạy Chúa, Kafi ư? Đợi cô kêu con bé dậy nhé.

Tidou tóm tắt nội vụ cho nàng Tiên Tri của hắn một cách ngắn gọn. Hắn thờ dài:

- Bạn nghĩ sao hả Mady?

Cô bé trả lời bằng giọng tỉnh như sáo:

- Mình đã hiểu. Guille sẽ nhận được thông tin của mình ngay tức thì, sau đó hắn sẽ phân triệu tập các thành viên khác. Chúng ta sẽ bàn vụ Kafi sáng nay tại căn cứ.

Căn cứ của Lục Thám Tử nằm dưới chân dốc Kê Cướp. Sau các chiến công rực rỡ của sáu thám tử mini, tầng hầm tối tăm của lũ nhóc được sự ủng hộ tối đa của những Mạnh Thường Quân. Trong tầng hầm lúc này âm áp những trang bị cần thiết cho các cuộc mạo hiểm công khai lẫn bí mật.

Sáng nay Tidou đương nhiên là “bị cáo” của phiên tòa cho dù hắn đang ở cương vị Thủ lĩnh. Hắn tự khai của hắn về sự biến mất của Kafi làm năm đứa trẻ rụng rời. Nữ Tiên Tri Mady mắt mở to lo lắng, Giác Đầu Tondou gỡ bêrê xoa cái đầu nhăn thín như mỗi lần gặp bối rối, Nghệ Sĩ Guille thọc tay vô túi tìm cây kèn acmonica coi còn không, hề xiếc Gnafron không cười nổi, còn Đầu Bếp Bistèque nhắc mông khỏi chiếc ghế làm bằng thùng gỗ để ngồi bệt xuống đất thần thờ.

Cuối cùng thì thằng Hề Xiếc nhảy dựng lên đầu tiên. Cái đầu bù tóc rối của cu cậu xém đụng nóc hầm, sau đó là một tiếng thét khủng khiếp:

- Ôrêca! Tìm ra rồi!

Nam cái đầu chồm về phía Gnafron cấp tốc:

- Khám phá cái gì?

Gnafron gãi tóc:

- Tao sực nhớ đến cặp vợ chồng mà tội mình tình cờ gặp gần khu xã hội đen Fourviere hôm qua, thủ lĩnh ạ.

Tidou vỗ trán:

- Mà nói cụ thể coi.
- Ừ... ừm, thì trong bữa gặp gỡ đó, rõ ràng Kafi đã nhìn họ bằng con mắt rất lạ, làm như họ là người quen của nó ấy.
- Cần gặp hôm qua thì tao nhớ. Nhưng còn lần gặp trước nữa thì tao không nhớ nổi.

Cả đám cũng nhao nhao:

- Mày có làm không chó?

Gnafron không hề bị động tâm. Nó nhún vai:

- Minh xin bổ sung, cặp vợ chồng đáng ngờ đó đã xuất hiện trên đồi Fourviere vào mùa hè năm ngoái.

- Trời đất!

- Thời gian ở đây không mang ý nghĩa lớn, vấn đề là thái độ khả nghi của cặp vợ chồng đó. Minh còn nhớ, hôm ấy trong lúc quý vị mãi rong chơi thì mình dẫn Kafi đi dạo trên đồi. Đi một hồi, hai thầy trò mời căng và đói rồi nên ghé vào một cửa hàng bánh ngọt ven sườn đồi Fourviere.

Tidou lắc đầu:

- Chẳng hề ăn nhập gì với khám phá vừa rồi của mày cả.

- Là là la, có chứ. Cặp vợ chồng mà tao đang tỏ ý nghi ngờ là ông bà chủ tiệm bánh, thưa quý vị lúc tao dắt Kafi đến, bà chủ tiệm bắt tao phải đem con chó về ngay.

- Chuyện ấy tất nhiên thôi. Động vật bị cấm vào các cửa hàng thực phẩm.

- Khi đói bụng người ta có thể phạm luật. Quý vị biết không, trong lúc tao năn nỉ bà ta muốn gây lỗi thì ông chủ tiệm xách chổi chà chạy ra quơ loạn cào cào.

Bistèque cười:

- Thì ra thế. Hai thầy trò mày bị cán chổi tống khỏi cửa, ha ha ha.

Gnafron trừng mắt:

- Đừng cười, Bistèque. Sau vụ bị xua đuổi đó, chắc chắn con Kafi vẫn còn thù dai khi tái ngộ cặp vợ chồng tại khu Fourviere. Tao nghĩ ông bà chủ tiệm sợ con cầu trả thù nên sai người bắt cóc nó.

Tondu ôm bụng cười lăn lộn:

- Chỉ vì một cái chổi bá vợ mà mày chế tạo câu chuyện cổ tích thần sầu. Tao xin bái phục, ha ha.

Cả đám nửa cười nửa mỉa chưa biết phải làm gì thì từ xa một tiếng sủa quen thuộc vang lại:

- Gâu, gâu...

- Há?

Tidou bay khỏi căn hầm trước tiên. Hắn chạy như ma rượt ra đầu đường cái, phía sau là các chiến hữu theo bèn gót. Khi chạy đến đỉnh dốc, Tidou mới há hốc mồm. Kìa kìa, từ dưới dốc, hai con chó đang xông xộc lao lên. Và đằng sau là một chú nhóc đang chạy theo chúng, khốn khó giữ hai dây một lúc, bị lôi xềnh xệch, không làm sao kìm lại được.

Thằng bé đó là Geo, em trai của Tidou.

- Ôi, Kafi!

Con chó lai sói tuyệt đẹp chồm lên người cậu chủ khiến Tidou suýt ngã ngửa. Thằng út Geo bỏ nhào tới trước bởi sợi dây cột cổ Kafi bị kéo phăng. Nó quay mòng mòng.

- Anh hai giữ con Kafi giùm em.

- Ồ, thế còn con cầu kia?

Con chó thứ hai vượt khỏi bàn tay bé bỏng của Geo sủa vài tiếng ngơ ngác. Nó chạy đến bên Kafi rên ư ư như yêu cầu sự che chở. Còn phải hỏi, Kafi dựng đứng vành tai như giới thiệu với các thám tử nhóc về người bạn này. Nước mắt Tidou rung rung. Rõ ràng hẳn chẳng màng liếc mắt tới con cầu lạ hoắc có bộ lông tuyệt đẹp. Hắn vuốt ve Kafi:

- Mày có bạn mới rồi quên bạn cũ hả? Thằng cầu mày mới quen ở đâu ra vậy?

Nhóc Geo chu môi:

- Anh hai ơi, con cầu xinh xắn này không phải là “thằng” đâu. Nó là một em chó cái.

- Cái gì?

Tidou sững sốt:

- Bộ con Kafi có “bồ” thiệt sao?

- Thiệt mà. Anh hai vừa nhổ neo sáng nay chưa đầy nửa tiếng thì Kafi đã kéo chiến hữu về nhà. Em liền dắt “hai đứa” đi tìm anh đó.

Tidou ôm đầu:

- Trời hỡi, ai mà ngờ Kafi biết “yêu” sớm vậy. Nó nỡ để gia đình mình thức trắng đêm trong khi vọt cửa sổ đến với ả hôn thê.

Guille tùm tùm cười:

- Tình yêu là lý do duy nhất của sự mất tích ấy.

Lúc này những người bạn đồng hành của hắn đã xúm xít quanh hai con vật dễ thương kiêu dũng... sợ. Mady ngấm vị hôn thê của Kafi không chớp mắt:

- Ái chà, Kafi có con mắt tinh đời đấy. Các bạn xem này, nó mới duyên dáng làm sao. Nó tao nhã quá!...

“Tao nhã” ư? Tidou nhìn cô nàng chó.

- Bạn thấy đẹp chỗ nào chứ, chỉ tại nó dụ khị Kafi mà tội mình xem chút nữa phải quấy cả thành phố lên đó.

- Đừng giận quá mất khôn, Tidou. Con chó xinh xắn này rất xứng đôi với Kafi. Bạn không thấy Kafi đang hạnh phúc đó sao.

- Ừ nhỉ, nhân danh là chủ nhân của Kafi, Tidou chưa bao giờ phát hiện con chó có những cử chỉ lạ lùng như vậy, nó cứ đưa mũi hít hít cô nàng hôn thê. Hẳn đành phải đầu hàng:

- Hừm, chẳng hiểu Kafi cuồn em cầu ở đâu?

Guille huýt sáo một đoạn nhạc.

- “Cầu tiểu muội” này chắc thuộc giống Labrado. Chỉ có giống Labrado mới có được cái đầu tròn và đôi

mắt hiền dịu như vậy.

Bistèque phản đối:

- Nhưng giống Labrado đâu có chó đốm.

- Ê, loài chó có quyền lai chó. Tao dám cá lông cha nó màu đen và lông mẹ nó màu trắng đấy.

Tondu gật gù:

- Tụi bay đều có lý tất. Theo tao biết thì loài Labrado chỉ duy con đực mới có kích thước khổng lồ còn con cái thì bé tí tẹo. Đằng này bồ tèo của Kafi lại đồ sộ chẳng thua gì nó mới ngộ.

Mady âu yếm vuốt phần lưng mượt mà của “cậu tiểu muội” trong sự hải lòng của Kafi. Cô bé cười khúc khích:

Dù sao nó cũng mang dòng máu Tabrado đó nha.

Hè Xiếc gợi ý:

- Có thể nó là giống Brac chẳng?

Tondu nói:

- Tóm lại, là chó lai rồi.

Mady tuyên bố:

- Không phải thuần chủng cũng vẫn rất đẹp.

Giữa lúc cả đám cười thả cửa thì thủ lĩnh Tidou kéo mặt lắc nơi chiếc vòng cổ vị hôn thê Kafi. Hắn đọc thật lớn dòng chữ khắc trên mặt lắc.

- “Zoutsou. Biệt thự Cây Thông Tuyết - Số 26 dốc Saint - Just”

Gnafron tròn mắt:

- Dốc Saint - Just à? Đó là con đường ngoằn ngoèo trên đồi Fourviere đó.

- Tao biết. Vấn đề là cô bồ ruột của Kafi đã có tên có chủ hẳn hoi. Tụi mình phải trả nàng Zoutsou về cho chủ của nó trước khi Kafi bỏ trốn lần nữa nếu Geo lại quên đóng cửa sổ.

Thằng cu Geo khò sở cụp mắt xuống.

Guille nói:

- Tao không nhớ là đã nhìn thấy ngôi biệt thự này hay chưa.

Tondu gật đầu:

- Khắc tìm khắc biết mà.

Tidou quyết định:

- Không bàn cãi nữa. Geo về nhà đi. Bọn anh sẽ đến biệt thự Cây Thông Tuyết.

Không một lời nài xin, cậu bé Geo quay gót và mất hút khi vượt qua đỉnh dốc Kẻ Cướp.

Hai Biệt thự “Cây Thông Tuyệt”

Lục Thám Tử vừa giải quyết xong nhi đồng Geo thì đến phiên Kafi và Zoutsou phản ứng. Hai con chó hình như biết việc cậu chủ sẽ chia lìa chúng nên mỗi lúc một đi chậm lại và khi cả đám kéo róc lên sườn đồi Fourviere thì hai con chó đứng ì ra không chịu đi nữa.

Tidou dỗ dành:

- Thôi nào Kafi, Zoutsou cũng có chủ chứ. Họ đang mong đợi nó mà.

Tất cả bọn cùng xúm vào dỗ dành, nhưng hai con chó vẫn không đi. Tidou điên tiết hét lên:

- Nào, có đi không?

Quái cậu đưa cặp mắt nhìn về phía Mady với một vẻ buồn bã đến se lòng. Nó hiểu được áp lực của Nữ Tiên Tri đối với cậu chủ. Mady còn lâu mới đứng vững nổi trước cái nhìn van lơn đó cô bé kéo tay thủ lãnh:

- Khoan đi chuyển đã, Kafi đã xù hết bờm cổ rồi kìa. Con chó chỉ phản ứng như vậy khi gặp biến cố hiểm nghèo. Điều đó chứng tỏ chủ nhà của Zoutsou là người không tốt.

Tidou chơi với:

- Ý bạn là...

- Là chúng ta quay trở lại. Bản thân Zoutsou cũng rầu rĩ chẳng muốn về nhà kia mà.

- Không được. Mình không đồng ý giữ súc vật nuôi của người khác. Gia chủ mất Zoutsou cũng sẽ đau khổ không kém gì chúng ta mất Kafi.

Mady lặng thinh. Cô bé chỉ có thể can thiệp đến đó. Chưa bao giờ con dóc Saint - Barthélemy dài đến thế, nó dài tương đương nỗi buồn thâm của hai con thú không muốn phải xa nhau.

Đám trẻ đã rẽ qua dóc Saint - Just. Chúng cất bước nặng nề.

Tidou thì thầm:

- Biết vậy hồi nãy mình đã tách đôi con chó. Giao Kafi cho thằng Geo là êm.

Mady bấu môi:

- Bạn có thể mắc sai lầm lớn.

- Tôi biết.

- Đã biết sao vẫn cứ làm. Mình nói thật, nếu Zoutsou thực sự mến chủ thì không bao giờ nó bị quyến rũ bởi tên lãng tử Kafi.

Nghệ sĩ Guille húng hắng ho:

- Thôi nghe, nhà số 26 sắp đến rồi kìa.

Hôm nay sương mù nhiều quá. Cảnh tượng sau khúc ngoặt đột nhiên thay đổi. Đám tre như lạc vào một khu rừng nhỏ thần tiên. Chỉ thiếu vài chú nai vàng ngơ ngác là thiên nhiên nơi đây biến thành cổ tích.

Tondu lẩm bẩm:

Chúng ta đã lọt vô lãnh địa của những cây thông tuyết.

Guille gục gặc đầu:

- Không biết các ông già Nôen có đón chúng ta chẳng?

Chúng dừng lại trước một điền trang mênh mông có hàng rào sắt vây bủa. Trên cánh cửa một hộp thư treo cùng với tấm biển nhỏ lộ lộ một dòng chữ: “Biệt thự Cây Thông Tuyết”.

Gnafron bấm chuông trong khi “cầu tiểu muội” Zoutsou vẩy đuôi rồi rít. Vài giây sau, một người đàn bà bé nhỏ tròn trĩnh hiện ra trên lối đi trải sỏi. Bà ta quần tạp dề theo kiểu những quản gia cổ điển thế kỷ xưa. Đám tre hồi hộp ngó người phụ nữ có mái tóc trắng như cước đang chạy hồn hên ra cổng.

- Ắng, ắng...

Zoutsou khẽ kêu lên. Người đàn bà mở cửa kêu lên sung sướng:

- Chúa ơi, mày vẫn còn sống hử Zoutsou?

Bà ôm chầm lấy con chó yêu quý. Cảnh sum họp khá lâu trong sự kiên nhẫn của lũ trẻ. Một lát sau người đàn bà lớn tuổi mới bình tĩnh lại. Bà nói dịu dàng:

- Cảm ơn các cháu đã đem Zoutsou về đây cho ông chủ Albin. Chúng tôi rất biết ơn các cháu. Nào, mời các cháu vào nhà.

Cánh cổng sắt được đóng lại. Trái ngược với sự hân hoan tốt độ hồi nãy, khi lọt thỏm vào trong khu vườn đầy cây cối um tùm. Zoutsou dường như rất khó nhọc mới nhấc nổi... bốn chân. Ê, cô em sợ xa hoàng tử Kafi hay sợ bị ông chủ Albin nhốt vô phòng vậy cả?

Tòa biệt thự nằm sâu bên trong khi kết thúc lối đi trải sỏi. Đó là một lâu đài tuyết vờ vờ với mái lợp bằng đá đen có cầu thang đôi dẫn lên đại sảnh. Trong một giây, Lục Thám Tử có cảm tưởng dường như du hành đến thời quá khứ. Chúng giụi mắt tưởng đang nằm mơ trước một thế giới hoang sơ tồn tại ngay giữa lòng thành phố Lyon ô nhiễm khói xe này.

Còn phải hỏi, toàn bộ điền trang quả là cô liệu thực sự với cỏ mọc tự do không ai xén, những cây thông tuyết già nua sừng sững, những bức tượng cột đầu, cột tay ẩn hiện khắp khu vườn, những băng ghế đá rạn nứt và bồn nước thì phủ đầy rêu. Ấy là chưa kể chiếc Mercedes cũ mèm nằm lẩn lóc một góc như một nét chấm phá cho cảnh hoang phế bởi thời gian.

Trong khung cảnh sang trọng và... tiêu điều đó, người phụ nữ tóc bạc dẫn đường càng giống một hình ảnh của quá khứ. Một bóng ma!

Coi, “bóng ma” bất chợt khựng lại bởi một giọng ồm ồm từ bên trong đại sảnh:

- Có chuyện gì thế bà Stephanie?

Tiếng nói đi kèm theo một khuôn mặt người. Đó là một người đàn ông khoác áo choàng quý phái. Tuy

nhiên sự cau có của người đàn ông cao lớn ấy không thích hợp với một nhà quý tộc. Ông ta gất gông:

- Bà tính không cho tôi ngủ hay sao hả?

Bây giờ thì đám nhóc đã biết tên bà quản gia tóc hạc là Stephanie. Giọng bà nhỏ nhẹ:

- Ngài đừng trách móc tôi, thưa ngài Huber. Tôi đem con Zoutsou về đây này.

- Cái gì?

Hubert trở mắt nhìn lũ trẻ. Bà Stephanie tiếp tục giải thích:

- Con Zoutsou đã thất lạc từ khuya hôm qua mãi sáng nay tôi mới biết. Hiện thời ngài Albin như phát điên lên, ông ấy đã chạy bươn bả tìm con chó ở khắp mọi nơi. Tôi nghĩ rằng nếu không gặp Zoutsou thế nào ngài Albin cũng làm một điều liều lĩnh gì đó...

Người đàn ông thượng lưu cao lớn và gầy nhom chỉ khẽ nhếch mép liếc đám trẻ. Để chừng Hubert chưa quá tứ tuần nhưng lại tự làm cho mình già trước tuổi bởi bộ râu rậm rì trên bộ mặt cau có. Ông ta chia cái mũi gầy suýt suýt con chó, cử chỉ thiếu tình cảm ấy không cách gì thu phục được Zoutsou. Đám trẻ cực kỳ kinh dị khi thấy con chó nhe nanh chực cắn ông ta.

- Gừ, gừ...

Hubert lùi lại một bước.

- Đồ chó chết!

Ông ta quay qua lũ nhóc hất hàm:

Các cô cậu mang con chó đến đây để kiểm thù lao hậu tạ hử? Nếu muốn dứt túi ít xu thì lời khuyên các vị đừng dắt kèm con sói ghê tởm kia theo.

Trời đất, ông ta dám chụp mũ Kafi là “con sói ghê tởm” ư? Mà đâu đã hết, Hubert còn quay sang bà quản gia quát:

- Albin không là cái cóc khô gì ở nhà này. Nó muốn nuôi chó thì phải xích cổ lại. Tôi không muốn con Zoutsou quái quỷ đó đêm nào cũng dăng xích chạy theo con sói ghê tởm kia, rõ chưa?

Lục Thám Tử chết điếng. Chúng không ngờ bị gia chủ cư xử thậm tệ như vậy, rõ ràng hồi nãy Nữ Tiên Tri Mady khuyên có lý, làm ơn thì mắc oán như chơi. Sáu đứa chưa kịp tỏ thái độ gì thì một người đàn ông cao nhòng và gầy đét chằng kềm cạnh Hubert từ trong gian sảnh bước ra. Ê, ông quý tộc này ăn mặc tương tự như Hubert và giống ông ta như tạc. Có khác chăng là cặp mắt long lanh sắc sảo hơn.

Ông thứ hai quát âm ỉ:

- Mới sáng sớm mà đã cãi vã om sòm. Việc gì thể anh Hubert?

Hubert phẩy tay:

- Edouard đó hả? Mày ra coi đám nhãi và con sói bản thủ định ăn vạ ở nhà mình kia kia!

Edouard co rúm đôi vai của người sắp bị bệnh ho lao khệnh khạng tiến đến gần con chó Zoutsou. Ông ta hươu bàn tay khô đét định ôm con chó nhưng Zoutsou đã xù dựng lông cổ. Còn Tidou phải giữ chặt dây buộc cổ Kafi vì nó cứ chực lao vào ông ta.

Tuy nhiên Edouard tỏ ra biết điều hơn ông anh thứ nhất. Ông ta gục gặc.

- Té ra mày đi hoang là vì con sói đực không lồ đó. Tốt thôi. Tao đã nghe hết đầu đuôi có sự qua cửa sổ này giờ. Chà chà...

Ông ta thụt lùi đứng sát ông anh Hubert có bộ mặt cau có y chang như hai cây tre miêu sắp ngã vào nhau.

- Mình có phải xia ít tiền cho đám nhãi không anh hai?

- Tao không dính dáng. Việc đó tùy Albin.

Cặp huynh đệ kỳ quặc im bất vì từ xa xa một tiếng rống kinh thiên động địa vọng tới:

- Zoutsou!

Sau tiếng rú đó, một người đàn ông tuổi khoảng hơn ba mươi lăm lông lốc đến. Gọi cách di chuyển của ông ta là “lăn lông lốc” quả không ngoa chút nào. Coi, tay quý tộc thứ ba này ngoài bộ xương cách trí giống hệt hai ông anh, còn dị hóm hơn bởi cặp giò ngắn lùn chùn và mở tóc vàng lợt rồi bù tưa tổ quạ.

Giọng nói ông ta lại càng đặc biệt, nếu không trực tiếp ngó tận mặt mà chỉ nghe qua điện thoại, đám Lục Thám Tử ngỡ giọng ẻo là đó phát ra từ cửa miệng một nữ nhi.

- Zoutsou!

Âm thanh “con gái” ồm ồm lại gào lên. Người đàn ông mới xuất hiện quỳ sụp dưới chân Zoutsou và bá cổ con chó cái hôn chùn chụt cứ như là đã xa nhau tới một thế kỷ.

- Ôi chao, tôi nhớ cô quá Zoutsou ạ.

Zoutsou đứng im trong lúc ngài quý tộc thấp bé không ngớt giụi tóc vào nó làm nhảm:

- Hic hic, tôi chỉ sợ cô bị chết chìm dưới cái ao đáng ghét trong vườn. Tôi vừa ngụp lặn ở đó về đây, hic hic...

Cặp mắt ông ta bắt đầu đại đi, hai khoé mép sùi sụt bọt, chưa kể áo quần sang trọng bị ướt đầm bùn đất. Con động kinh tinh thần của ông ta mãnh liệt đến nỗi ông anh cau gắt Hubert phải kêu lên:

- Thôi đủ rồi, Albin!

Giờ thì đám trẻ đã biết người đàn ông có giọng nói đàn bà kia là... Albin. Ê, ông ta vẫn còn miên man trong xúc động:

- Zoutsou ơi, tôi đã tìm cô cùng trời cuối đất. Tôi đã quỳ xuống cầu khẩn thần linh trước khi nhảy xuống ao. Không tìm được cô, chắc tôi chẳng sống để làm gì nữa...

- Im ngay, Albin!

Hubert hết chịu đựng nổi. Ông ta nhảy chồm tới chỗ cậu út Albin đang quỳ sụp và xốc cổ áo thằng em khốn khổ lên. Trời ạ, Albin bị hồng chân khỏi mặt đất trước sức khoẻ kinh hồn của Hubert.

- Gấu!

Zoutsou sửa một tiếng cụt ngắn định tấn công Hubert nhưng vòng cổ con cầu lập tức bị bàn tay thép của Edouard giữ chặt.

Quay về phía đám trẻ, giọng Hubert oang oang:

- Bà Stephanie nghe đây, bà hãy tiễn lũ nhóc ra cổng và cảm ơn chúng hộ ba anh em tôi. Bà hiểu chưa? Cần phải để Albin nghỉ ngơi.

Bà quản gia buồn bã nhìn đám nhóc:

- Chúng ta về thôi các cháu.

Ánh mắt hai con chó nhìn nhau mới se thất lòng làm sao! Nhưng chúng không hề kháng cự. Kafi cúi đầu đi theo chủ.

Dọc đường ra cổng hầu như Lục Thám Tử chẳng ai nói một lời nào. Chúng im lặng đi trong sự tĩnh lặng của biệt thự Cây Thông Tuyết.

Bà quản gia nói một cách khó nhọc:

- Rất cảm ơn các cháu. Bà có lỗi với các cháu.

Mady lắc đầu:

- Chúng cháu cũng xin lỗi vì đã làm phiền bà.

Cánh cổng sắt đóng lại và trong nháy mắt tòa lâu đài lại chìm vào bí ẩn.

Mãi nghỉ ngơi, Tidou buông lỏng dây giữ Kafi. Thế là con chó si tình lập tức quay ngoắt lại và phóng tuốt vô một bụi rậm. Gnafron choáng váng:

- Coi chừng con chó quay lại lâu đài.

Cu cậu nói xong là co giò rượt theo sát nút. Chúng tìm thấy Kafi ở một góc tường cây cối um tùm nhất, nơi chú cầu hì hụi cào móng vuốt sắc nhọn lên một chiếc cổng hẹp bằng gỗ đóng kín.

Tidou lầm bầm:

- Té ra tôi qua Kafi đã lên vào biệt thự bằng chiếc cổng này.

Mady bổ sung:

- Hoặc là mối tình đầu của chúng bắt đầu ở đây.

- Suyt!

Tiếng Tondu kêu khe khẽ. Có lẽ cu cậu nhận ra biến cố gì. Đám trẻ nín thở và chẳng khó khăn gì lắm, bên tai chúng lờ mờ những âm thanh ư ử của Zoutsou. Trời ạ, con chó cái xinh xắn bị hành hạ chẳng, hình như bên cái tiếng rên não ruột là tiếng xích sắt loảng xoảng.

Linh tính của một quái cầu hành nghề thám tử giúp Kafi bình tĩnh. Nó chỉ vênh tai lên nhẩn nhục dù là mất đồ ngẫu.

Giọng chất chúa của Hubert vang ra cực kỳ khó ưa:

- Còng đầu con Zoutsou kiểu này thì con sói ghê tởm kia có cánh cũng không dụ nổi.

Ông ta cười hô hô:

- Vô trong nhà uống thuốc an thần ngay, Albin. Mà tội nghiệp con Zoutsou của mày lắm hả? Bà Stephanie đang chờ độc thuốc vô hòng mày kia, ha ha ha.

Sau đó là tiếng Albin khóc nức nở.

- Ôi, sinh linh hiền dịu của tôi! Zoutsou đáng thương của tôi. Hãy tha thứ cho ông ấy nhé. Điều đó thật không xứng đáng với cô, nhưng mà...

- Đồ chó!

Hubert thét lên. Chắc chắn ông ta bị Zoutsou chống cự quyết liệt. Rồi tiếng con chó tru lên sau tiếng roi quất. Đột ngột tiếng rú của Albin cắt ngang mọi tiếng động:

- Để nó đấy! Anh không được động vào nó! Dù chỉ vuốt ve thôi cũng không được. Dừng lại! Nếu không tôi...

Nhưng Albin không nói được hết câu, vì đột ngột người thứ ba xuất hiện. Chắc chắn Albin đã bị bịt miệng và bọn trẻ chỉ còn nghe tiếng chống cự huỳnh huých của con người bất hạnh ấy.

Những tiếng động đã im bật. Tiếng Edouard vang lên:

- Để con chó này yên đi. Vì lợi ích của chúng ta đấy, anh Hubert ạ.

- Thôi được rồi, được rồi. - Hubert đành phải chấp thuận.

Hai người đàn ông bỏ đi, tất nhiên kéo theo Albin bị lôi xềnh xệch khỏi bãi cỏ.

Sáu người bạn đồng hành há hốc mồm. Một lát sau, Gnafron bật nói trước:

- Số phận Zoutsou thật không may. Chúng ta phải tìm cách cứu nó.

Bistèque co tay thành nắm đấm.

- Mấy người lớn đó thật đáng ghê sợ. Chúng hành hạ con vật mà lại cần nó vì mục đích gì đó. Tội mình quyết khám phá ra bí ẩn này nghe.

Tondu gật đầu:

- Mình tính sao bây giờ hả Tidou?

Thủ lĩnh Lục Thám Tử quyết định:

- Chúng ta phải về nhà đã, tao còn kẹt bài tập Lý-Hóa phải nộp ngày mai. Có điều chắc chắn là vì Kafi, chúng ta sẽ không bỏ rơi Zoutsou.

Ba Giọt lệ của bà quản gia

Đời Tidou như dính liền với mấy con cầu. Hết Kafi rồi đến Zoutsou khiến hấn điên đầu. Tuy nhiên cho dù điên cách mấy, hấn cũng còn nhớ thứ năm phải nộp bài tập Lý-Hóa. Nhờ chúm mũi vào việc gạo bài, lần đầu tiên hấn được cô giáo Lecceq khen ngợi trước cả lớp 9 dưới cặp mắt khâm phục của lớp trưởng Guille.

Tan học, thằng chiến hữu tóc đỏ vỗ vai thủ lĩnh:

- Sao? Đã có kế hoạch giải thoát cho vị hôn thê của Kafi chưa?

- Ờ ờ, tao đang tính.

Tidou trả lời lấp lửng. Trời ạ, Zoutsou là chó của thiên hạ chó đâu phải sản phẩm tập thể của Lục Thám Tử. Chiều thứ sáu hôm sau, hấn mới hiểu rằng mình đã phạm sai lầm lớn khi lấp lửng với Guille.

Nào, thử nhìn con Kafi mà xem. Con sói cứ gục đầu co rúm trong xó bếp. Đã hai ngày nay, vẻ “kiêu hùng” của quái cầu biến mất, thay vào đó là nỗi buồn triền miên của một gã chó si tình.

Mẹ hấn thở dài.

- Tại sao Kafi lại khốn khổ như vậy chứ? Mẹ cho gì nó cũng không ăn.

- Con biết nguyên nhân mẹ ạ.

Tidou bấm phen cấp tốc. Hắn không thể làm ngơ trước sự đau khổ của Kafi. Bên kia đầu dây, giọng Mady vang lên:

- Minh đây, Tidou.

- Mady nghe này, một giờ đồng hồ nữa chúng ta sẽ họp khẩn ở căn cứ, bạn hãy thông báo cho các bạn giùm mình nhé, sự việc quan trọng lắm.

- Vì Kafi chẳng?

- Gần như thế. Chúng ta sẽ mang giày êm, mặc quần áo sẫm màu và trang bị đèn pin để họp tại căn cứ. Đêm nay bắt buộc phải cứu Zoutsou.

8 giờ rưỡi tối, Lục Thám Tử hóa thân thành Ninja lao mình trong màn đêm. Như những đặc vụ thành công trước đó, chúng dự kiến sẽ phi thân qua tường rào biệt thự Cây Thông Tuyết, lắp đặt hệ thống thông tin nghe trộm, và tìm cách tiếp xúc với Zoutsou mà không để lại một dấu vết nhỏ nhất nào.

Trăng lơ lửng trên đỉnh dốc Saint - Just, nhả thứ ánh sáng nhọt nhọt xuống khu đồi hoang vắng đến rợn người. Đám nhóc tuy chẳng đứa nào yếu bóng vía đến mức nổi da gà nhưng vẫn ớn lạnh vì quang cảnh u tịch ban đêm. Giờ đây mọi đe dọa đều ở phía trước. Cho dù mặt trăng có đổi mắt nhìn cũng đừng hòng ngăn cản nổi máu tuổi trẻ phiêu lưu.

Ê, con mắt của mặt trăng thì ở tuốt trên cao nhưng mắt con người thì rình rập ở sau lưng mới tá hỏa. Đúng vào lúc Sáu người bạn đồng hành nối đuôi nhau mò đến bức tường bao quanh điền trang, bất chợt một giọng nói vang lên làm chúng tỉnh hẳn:

- Chào các cháu.

Lũ nhóc giật mình. Trời hỡi, phía dưới dốc là một người đàn bà lớn tuổi đang hồi hả chạy lên.

Qua màn đêm mờ ảo, mái tóc bạc của bà ta xỏ tung. Bà lão đứng lại thở hắt hắt:

- Sao, các cô cậu định đi đâu giữa đêm mù mịt vậy? Vào biệt thự Cây Thông Tuyết à?

- Dạ...

Tidou ngáp ngừng nhưng Mady khác xa hẳn. Cô trả lời tỉnh bơ cùng lúc đưa tay chỉ Kafi.

- Vâng ạ. Con Kafi của tụi cháu sẵn sàng tuyệt thực cho tới chết nếu không được gặp Zoutsou.

Giọng bà quăn gia như vỡ ra:

- Muộn mất rồi...

Giỏ đựng đồ ăn trên tay bà như muốn rơi xuống đất khiến lũ trẻ phát hoảng. Muộn là muộn cái gì chứ? Cả đám trẻ gần như hét lên:

- Bà nói sao ạ?

Bà Stephanie nức nở:

- Tội nghiệp hai con chó, chúng không bao giờ còn thấy mặt nhau nữa...

Tidou rùng mình:

- Ba anh em của họ đã đem Zoutsou đi rồi hả bà?

- Không phải vậy.

Bà Stephanie khóc oà.

- Bà yêu con Zoutsou lắm. Bà xin thề như thế. Khi Zoutsou thích con Kafi của các cháu thì bà cũng rất vui, nhưng...

Đám trẻ sững sờ đợi bà lau nước mắt. Đôi vai mảnh dẻ ấy không ngớt run lên:

- Các cháu có thể vào nhà, tôi mời các cháu đấy. Hiện giờ biệt thự chỉ còn mỗi mình tôi.

Trong giọng nói bà lão có một điều gì đó như tang tóc. Lục Thám Tử không thể nào lường trước tình huống đột ngột đến thế. Kế hoạch “nhập nha” của chúng bị hủy bỏ, chúng bước theo bà quản gia bằng những đôi chân nặng như chì.

Những cái bóng lẫm lũi qua cổng rồi âm thầm leo lên cầu thang.

Năm phút sau, bà Stephanie đã tắt xong ngọn đèn yếu ớt trong tiền sảnh rộng lớn. Ánh sáng dẫn đường mọi người sang phòng khách cũng thênh thang không kém. Ở đây mọi thứ được phản quang dị dạng bởi chùm đèn đồ sộ xưa cũ vắt vẻo trần cao. Ánh sáng vàng vọt như đóm lửa ma trôi.

Sáu nhà điều tra nhóc tí quan sát chớp nhoáng. Chúng lướt qua tấm thảm sồn rách lót nền một cách hồ hững rồi đưa mắt khắp nhà. Chỗ này là ba chiếc ghế pho toì cũ mềm, chỗ kia là chiếc lò sưởi bằng đá hoa cương mạng nhện tùm lum. Chỗ nọ là chiếc bàn thờ gia tộc chỉ còn một chân, còn trên tường là những bức tranh bị ô ւế bởi thời gian tàn phá. Trong bộ nhớ của chúng, có lẽ chỉ gặp sùng hươu treo kể những bức tranh là đáng giá nhất. Ít ra thì cặp sùng hươu cũng nhắc nhở đôi chút quá khứ một thời vang bóng của chủ nhân tòa lâu đài này thời còn hưng thịnh.

- Ầng...

Kafi giật phăng sợi dây buộc cổ để lôi cậu chủ trở về thực tế sau một tiếng sủa gọn lỏn. Nó kéo mạnh Tidou về phía lò sưởi và cất tiếng rên ư ừ. Mắt bà Stephanie đầm lệ:

- Chúa ơi. Con chó đánh hơi được chỗ Zoutsou đã nằm tối qua.

Bà buồn bã khoát tay:

- Mời các cháu đến phòng tôi rồi chúng ta trò chuyện.

Lục Thám Tử ngồi đủ tư thế mỗi đứa một kiểu quanh chiếc bàn ăn dài sang trọng. Chúng hình dung lại cảnh huy hoàng xa xưa, thời nơi đây còn tập nập các gia nhân.

Bà Stephanie run rẩy nhóm lửa bếp. Ngọn lửa hồng lên ầm ập. Hình như bà đang rất cần sức nóng của

ngọn lửa để đánh tan sự băng giá của căn nhà. Giọng bà thật trầm.

- Zoutsou đã chết!

Thông tin ấy tương đương tiếng sét. Ngay lập tức căn phòng chìm trong im lặng hải hùng chỉ còn nghe tiếng nổ lách tách của mớ củi trong lò và tiếng rên rỉ của Kafi.

Mady không thể chịu nổi. Cô bé lên tiếng:

- Có lẽ bà bị một cú sốc, cháu không tin Zoutsou chết, nó đang khỏe mạnh vậy kia mà.

Những giọt lệ ướt đầm khóe mắt bà Stephanie. Bà thì thầm:

- Con chó gặp tai nạn bất ngờ.

Tidou hỏi ngay:

- Zoutsou bị xe cán ư? Vô lý, khu vực này rất hiếm hoi xe cộ bà ạ.

- Con chó bị chết đuối.

- Lại càng vô lý hơn, thưa bà. Zoutsou bị xích thì làm sao bơi lội được.

- Chắc chắn nó đã giật tung xích.

- Hãy cho cháu hỏi một câu: con chó bị chết đuối chỗ nào ạ?

- Dưới ao.

Đám trẻ như bị điện giật khi sức nhớ thân thể gãy nhom của ông chủ út Albin trong bộ vét ướt đầm bùn sinh. Ái chà, tất nhiên trong khu vườn mênh mông này có thể có một cái ao, nhưng một cái ao thì trở ngại gì với loài chó vốn biết bơi từ lúc sinh ra chứ, hay là sợi xích sắt quá nặng đã kéo con chó xuống?

Bistèque nói bớt một cú áo ở cổ cho dễ thở. Cu cậu thăm dò:

- Bà ơi, lúc đó ba anh em Hubert, Edouard, Albin có mặt ở đây hay không?

Bà lão lẩm bẩm:

- Thật khốn nạn, Albin đã đoán trước điều kinh khủng mà hai ông anh nhất định không chịu lấp cái ao.

- Ô, cháu muốn hỏi là ba ông chủ của bà lúc đó ở đâu?

- Tôi không biết. Tôi chỉ thấy họ ôm xác con vật về mình mấy ướt sũng.

- Sau đó họ đi mất?

- Ờ, ờ, họ giao lại biệt thự cho tôi trông coi rồi đi luôn.

Guille gục gặc đầu liên tục. Tidou quá hiểu đặc tính của từng chiến hữu, gục gặc kiểu đó là thằng Nghệ Sĩ sắp sửa phát ngôn:

- Bà Stephanie ạ, cháu không nghĩ rằng ba ông chủ ra đi ôm theo con chó chết.

Bà quản gia gật đầu:

- Ồ, Zoutsou được chôn cất dưới gốc cây đằng kia trong vườn...

Bà lão chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ, nơi một mô đất lù lù dưới ánh trăng soi.

Tondu gãi cái đầu trọc. Cu cậu hắng giọng:

- Chết là hết. Cháu chỉ hơi kinh ngạc về ba anh em ông chủ. Họ là người không bình thường sao đó...

Bà quản gia buồn bã:

- Họ là ba anh em ruột. Đối với họ, tôi chỉ là một người đầy tớ cho dù tôi luôn luôn coi ba anh em họ như ba đứa con ruột của mình.

Stephanie ghen ngào:

- Họ bỏ đi mà chẳng thềm để lại địa chỉ hay số điện thoại. Ôi, nếu không vì lòng kính trọng hai đáng sinh thành ra họ, chắc tôi đã rời bỏ nơi đây từ lâu.

Như nước đầy tràn ly, bà lão tuôn một mạch:

- Tôi phục vụ cho ông hà Bellechame từ hồi chưa đứa nào ra đời. Không phải bà chủ mà tự tay tôi đã cho chúng ăn, dạy chúng đi từng bước. Ông chủ mãi vui đầu trong kinh doanh phó mặc việc chăm sóc ba đứa trẻ cho bà chủ nhưng ông ấy nào biết bà chủ luôn cầu cứu đến tôi. Bà không có kinh nghiệm nuôi dạy con nít tuy nhiên rất rành môn nữ công gia chính. Hồi bà chủ còn sống, biệt thự này mỗi đêm cuối tuần đều tổ chức dạ hội linh đình... Chúa ơi, tôi lại như còn nhìn thấy ngày xưa: biệt thự đầy hoa, tràn ngập ánh sáng và đầy sức sống...

Bà quản gia chất lưỡi như nuôi tiếc thời kỳ vàng son của lâu đài, rồi mặt bà lại sa sầm:

- Thế rồi tất cả bất ngờ kết thúc vào ngày 20 tháng 11 năm 1962. Ngày hôm đó sẽ ám ảnh tôi cho tới chết, bởi đó là một ngày của ma quỷ. Các cháu biết không, cảnh sát ập tới báo tin rằng xác ông chủ Bellechaume bị trương phình trên dòng sông Rhone. Ôi, ông chủ đáng thương của tôi bị... chết đuối.

Mady sùng sốt:

- Chết đuối ư?

- Ừ, chết như một diêm gờ của định mệnh không khác gì con Zoutsou hôm nay. Tôi bắt đầu tin rằng ngôi nhà này có... “dớp” chết đuối, các cháu ạ.

Tidou lắc đầu:

- Lỡ ông chủ của bà rùi ro bị trượt chân xuống sông thì sao?

- Không. Bà chủ của tôi đã kết luận như sau: chồng bà đã tự trầm, và cái chết của ông nhằm trừng phạt các đêm dạ hội do bà gây ra. Bà ấy chưa bao giờ ngoại tình nhưng rõ ràng hai vợ chồng mạnh đường ai nấy sống. Sau đó bà đã tự giày vò mình suốt ba tháng đến phát điên loạn. Bà chủ điên thực sự, mất trí hoàn toàn. Cuối cùng bà Bellechaume tắt thở trong một nhà thương dành cho bệnh nhân tâm thần nặng.

Bà Stephanie thôn thức:

- Các cháu biết đấy, tôi đã cố gắng làm tất cả để hồi sinh ngôi nhà. Chẳng hạn gửi ba cậu chủ vào ký túc

xá khá nhất để chúng khỏi bị ám ảnh bởi cái chết của cha mẹ. Tôi đã trồng vô số cây kiểng và khôi phục mọi ánh sáng quá khứ. Các cửa sổ ngôi nhà đều được mở ra hằng đêm nhưng ba cậu chủ biến tất cả mọi thứ trở thành hoang phế.

Mady thắc mắc:

- Ba anh em họ ở ký túc xá thì làm sao cản trở ý định tốt đẹp của bà được?

- Chúng quây phá tan nát cháu gái xinh đẹp ạ. Mỗi lần nghỉ phép, ba thằng đua nhau làm trò mèo ở nhà này. Những pho tượng cụt đầu cụt tay cũng do chúng đập, tài sản khánh tận cũng do chúng phá. Năm 20 tuổi, chúng đã ngốn sạch khoản thừa kế khổng lồ. Thằng cả Hubert nướng trọn vô cờ bạc. Thằng ba Edouard đồ độc vô rượu chè. Thằng út Albin thì...

Bà lão đã gần như khản tiếng. Nhanh như chớp, Gnafron đưa tận tay bà một ly nước lọc trong veo.

- Cám ơn cháu.

Hè Xiếc tò mò:

- Cháu đang muốn hỏi về cậu út đây?

- À, thằng Albin phải không? Bà biết nói thế nào về nó nhe, thằng bé thấp chùn đó tiêu tan sự nghiệp không phải vì rượu chè, cờ bạc như hai đứa anh. Nó cúng gia tài của mình vào sự mê tín.

Bọn trẻ như chồm cả lên.

- Nó tin tuyệt đối vào thần quyền mới kỳ cục. Một phần do thần kinh của nó quá yếu khi mới sinh ra. Lúc nào Albin cũng tin rằng người chết sống lại là chuyện có thực.

- Trời đất!

- Albin dâng hiến tiền bạc của cải cho một giáo phái nào để chủ trương tái tạo linh hồn con người. Nó hay nhắc với tôi về cái thuyết gì gì ấy. Tôi tối dạ quá, không nhớ được.

Gnafron thở mạnh:

- Thuyết luân hồi, bà ạ.

- Đúng rồi! Thuyết luân hồi. Ba anh em mỗi ông một kiểu đốt tiền. Hai ông đốt thân xác còn một ông hỏa thiêu linh hồn cho quỷ sứ. Tôi lo lắng ở chỗ từ khi mê muội thần quyền, Albin luôn luôn trò chuyện với Zoutsou như nói với một nữ vương huyền bí nào vậy.

Tidou bật dậy.

- Tất cả đều điên rồ. Kia Kafi...

Con chó đáp lại lời chủ nhân bằng tiếng gầm trong cổ họng. Phản xạ kỳ lạ của Kafi làm lũ trẻ chói với. Coi chúng chưa kịp xoa dịu sự ám ức của Kafi thì nó đã phóng ào qua cửa sổ như một mũi tên.

Mady kêu lên:

- Nó định làm gì vậy?

Lục Thám Tử đồng loạt nhào người ra ô cửa mà hét hồn. Trời ạ, qua ánh trăng vắng vặc, ngôi mộ chôn

xác Zoutsou đã bị đào bới tứ tung, bên trên ngôi mộ bị san phẳng là Kafĩ ngựa cỏ lên trời tru như sói.

Tidou rưng rờ:

- Nó bới mộ Zoutsou lên rồi!

Bốn

Con chó bước ra từ cuốn sách

Kafi là một con chó ngoại hạng, tất nhiên rồi, bởi nó lai sói cơ mà. Và nó làm được điều mà những con chó thường khác chưa chắc đã làm được.

Chẳng hạn như sự kiện nằm mồm dưới gốc cây. Ngay từ đầu, Kafi đã không tin Zoutsou nằm co quắp dưới lòng đất lạnh, làm sao có chuyện đó chứ khi mà nó đã đánh hơi được “sự sống” của Zoutsou nơi sàn nhà kê lò sưởi. Sự sống ấy tồn tại khắp trong lâu đài. Chính vì thế trong khi các cô cậu chủ đang trở mắt nghe chuyện cổ tích của bà lão say sưa, Kafi đã lao ra khu vườn huyền bí và quyết tâm đào bới ngôi mộ để tìm cho ra lẽ.

- Gurururur...

Nó tru lên một tiếng dài như thúc giục mọi người làm ơn bước tới ngôi mộ trống trơn dưới gốc cây.

Và bây giờ thì mọi người đã cúi xuống, ngần ngại trước sự thực tê tái. Ê, dưới cái hố chỉ chút dấu chân Kafi, rõ ràng chỉ có một khúc gỗ to được gói trong mảnh vải nhàu nát.

Tidou thở dài:

- Mà đã đi trước tụi tao một bước, Kafi ạ. Mady lằng mằng hơn:

- Tình yêu làm cho Kafi trở nên sáng suốt. Nó không tin một tiểu thư duyên dáng như Zoutsou lại chết lẳng nhách.

Gnafron mơ màng:

- Nó hiểu rằng loài chó chẳng bao giờ chết đuối.

Guille xúc động:

- Sự ngăn cách giữa hai con vật làm tôi nhớ đến cuốn phim tình sử “Romeo và Juliette” thời xưa.

Bistèque thực tế hơn:

- Rồi tao sẽ thưởng cho mày một đòn xúc xích, Kafi ạ.

Tondu cười:

- Tụi mình trở vô nhà đi, bà Stephanie muốn nói gì kia.

Đám trẻ và Kafi lại ngoan ngoãn vào nhà. Đến bây giờ chúng mới thấy bà Stephanie hoàn toàn suy sụp. Người quản gia bất hạnh đưa hai tay lên trời.

- Thực ra tôi chẳng hề giấu các cháu mà tôi chỉ muốn kể vắn tắt, nhưng trước năm mộ già nằm kia thì tình hình đã trở nên tồi tệ hơn. Té ra là bọn họ đã lừa bịp tôi. Mọi thứ bắt đầu từ thằng út Albin, nó ôm tôi với thân hình ướt sũng và mếu máo kêu lên rằng con Zoutsou bị chết đuối.

Tidou xoa cằm:

- Bà có tận mắt thấy xác Zoutsou không ạ?

- Thấy mà. Sau màn khóc bù lu bù loa của Albin là hai thằng Hubert và Edouard mình mẩy cũng ướm nhẹp bùn đất ôm con Zoutsou bước tới bên tôi. Để chừng chúng muốn chứng minh với tôi là con chó cái đã chết thật sự.

Bistèque trề môi:

- Sao bà không sờ lên lỗ mũi con chó?

- Ôi, tôi quá bị ám ảnh thứ định mệnh “chết đuối”. Tuy nhiên tôi có đề nghị nên gọi gấp bác sĩ thú y.

- Họ trả lời sao hả bà?

- Hubert cười và nói: con chó đã ngoẻo hơn một tiếng, bác sĩ có tài thánh cũng không thể cứu sống. Thế là chúng lục tục huy động cuộc xêng chôn con chó.

Mady nhúu mày. Cô bé hỏi một câu đố người:

- Bình thường Albin rất yêu con Zoutsou cơ mà. Ông ấy có thể tự tử cùng với Zoutsou lắm chứ?

Bà lão giật mình:

- Ừ nhỉ, ấy vậy mà bữa nay nó phó mặc cho hai ông anh hành động. Nó chỉ lết bên mộ khóc như con nít.

- Bà không cùng đứng bên mộ với họ ư?

- Không, tôi chỉ đến khi họ đã chôn xong.

Đám trẻ đứng dậy để ra về. Mady nói thêm:

- Mọi thứ thế là đã rõ. Albin đã toa rập với Hubert, Edouard để lừa bà quản gia đáng kính trọng của họ. Chúng đã chôn một khúc gỗ thay cho Zoutsou còn sống nhăn răng. Có điều họ làm thế với mục đích gì vậy cả?

Tidou vỗ trán:

- Vấn đề là vị hôn thê của Kafi vẫn còn tồn tại. Con chó rõ ràng được nhúng nước sau khi bị đánh thuốc mê. Có lẽ họ muốn dùng Zoutsou vào ý đồ gì đó. Bà Stephanie, bà hãy nói cho tụi cháu biết về Zoutsou đi: nó từ đâu tới? Ở đây bao lâu rồi? Nó có được sinh ra ở đây không?

Bà Stephanie khẳng định:

- Nó không sinh ra ở đây. Nó mới đến đây thôi... và đó là nhờ tôi!

- Nhờ bà ư? Bà giải thích đi ạ.

Bà Stephanie đứng dậy:

- Đi theo tôi, các cháu sẽ hiểu ngay thôi. Tondou la oai oái:

- Khoan đã, tụi cháu phải chôn khúc củi và đắp lại ngôi mộ y chang như cũ đã.

Tidou gật đầu:

- Màý có lý đây, Trọc ạ.

Căn phòng trên gác còn mang ít nhiều thời vàng son của tòa lâu đài. Đám trẻ sững sờ khi có cảm tưởng đang bước vào một thư viện cổ quốc gia. Cõi, khắp nơi trong căn phòng rộng lớn này đều ngồn ngộn những giá sách. Các kệ sách xếp kín bờ tường chỉ chừa lối đi cho người vừa đủ cất bước. Toàn sách và sách. Đáng buồn là bộ óc bã đậu của ba kẻ thừa kế lại không đủ sức tiêu thụ kho tàng chữ nghĩa Đông Tây kim cổ này, họ chỉ biết phá tiền trong những cuộc giải trí hết sức... hạ lưu...

Tidou lăm bắm:

- Tội nghiệp cụ Bellechaume, hẳn đây là thư viện của ông cụ?

Bà quản gia cười méo xệch:

- Ông cụ đã gây dựng nên kho sách này. Đây là niềm an ủi duy nhất của ông chủ trước khi bị nước sông Rhone cuốn mất.

- Cây ngọt lại sinh trái đắng, cháu không ngờ một nhà quý tộc cổ điển và tinh tảo như ông cụ lại sinh ra ba quý tử điên điên khùng khùng như vậy.

Bà Stephanie không nói gì. Bà chỉ chăm chú lướt qua từng gáy sách ở một chiếc kệ đặc biệt. Hai con mắt sâu hoắm của bà giờ đây muốn lồi hẳn ra. Bà thờ hồn hên:

- Lạy Chúa, cuốn sách không còn ở vị trí cũ nữa.

Tidou xấn tới:

- Bà nói gì thế?

- Cháu hiểu chứ, chiếc kệ này là của Albin chứ không phải của cha nó. Nó đã lòi về đây vô số sách vở về tôn giáo, về thần quyền, ma quỷ, tà đạo. Cháu có thấy khoảng trống giữa hai cuốn sách không?

- Dạ...

- Khe hở đó vừa vặn cho một cuốn sách mới bị mất. Rõ ràng Albin đã lấy đi, chúng mang theo luôn bí mật về Zoutsou của bà, trời ạ.

Không chỉ một mình Tidou mà toàn băng lục Thám Tử đều sững sốt. Trong cuốn sách có nội dung gì mà bà Stephanie thất sắc đến thế.

Bà lão thì thầm:

- Chúng ta lại cái bàn trống đầu phòng bà sẽ kể cho nghe.

Khi đám trẻ đã tè tụt đầu vào đó rồi, bà lão bắt đầu kể:

- Hai tuần trước bà đã dọn dẹp lại thư viện này. Tất cả các giá và kệ sách của ông chủ quá cổ đều gọn gàng ngăn nắp chỉ trừ kệ sách của Albin. Kệ sách của nó bẩn thỉu và phủ đầy mạng nhện khiến bà phải quét dọn rất cực. Trong lúc quét dọn, bà vô tình đánh rơi một cuốn sách xuống đất. Các cháu biết bà đã thấy gì trong cuốn sách lúc nhặt lên không?

Sáu cái miệng đồng thanh:

- Thấy gì hở bà?

- Hình một con chó nằm ngoài bìa các cháu ạ. Ôi, người ta vẽ ra một con chó ngoài bìa giống hệt con Zoutsou mà các cháu đã biết. Đúng là một con chó cái hoàn hảo. Nhưng lúc ấy Zoutsou chưa có mặt ở nhà này. Hai tuần trước nhà này không hề nuôi chó. Các cháu phải biết rằng ba anh em họ rất ghét súc vật, cả thằng Albin nữa. Bởi thế bà rất ngạc nhiên khi thấy Albin lại có cuốn sách về con chó cái xinh đẹp. Mà các cháu ạ, chính con chó ở trong cuốn sách đó, bà đã từng biết ở ngoài đời. Đúng. Đó là con Zoutsou với bộ lông chói sáng pha hai màu đen trắng, có cái đốm đen trên mõm và mảng đen hình yên ngựa. Chưa kể cái đuôi bị vẹo và bàn chân sau bên trái đen thui trong khi ba bàn chân lại đều trắng bóc.

Đám trẻ kêu lên:

- Con Zoutsou!

Đám trẻ choáng váng. Chúng đi từ cơn mơ này đến ác mộng kia. Cả một thế giới vô hình lớn vờn làm đứa nào cũng rờn rợn. Bà quản gia hít một hơi dài rồi tiếp tục kể:

- Tôi không sống bằng đồng lương ở ngôi nhà này, đơn giản là ba anh em cậu chủ không có tiền trả, tôi phải đi làm thêm ở nhà người khác, cụ thể là chăm sóc một cô bé 6 tuổi vào những ngày cha mẹ cô bé phải đi công tác xa. Các cháu biết không, tại ngôi nhà làm thêm đó, tôi đã quen với Zoutsou.

Mady mở lớn cặp mắt đen tuyệt đẹp:

- Trời ơi, bà quen chó không phải ông Albin quen à?

- Tôi quen Zoutsou một tuần trước khi làm rơi cuốn sách có hình nó ngoài bìa. Sau đó thì Zoutsou có mặt ở lâu đài này mới hai tuần nay.

Đám nhóc há hốc mồm.

- Các cháu nghe đây, đáng lẽ Zoutsou đã không về lâu đài và cũng chẳng gặp bi kịch. Không hiểu ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà khi làm rơi cuốn sách thì Albin xồng xộc chạy lên. Nó giận dữ khi thấy tôi ngậy người ra ngắm hình vẽ con chó cái. Lần đầu tiên nó dám hỗn xược với tôi, nó gầm thét: “Bà không được sờ vào cuốn sách!” Lúc đó tôi không giận mà chỉ nực cười. Tôi nói: “Tôi đã nhìn chán chê con chó cái ấy bảy ngày qua ở nhà một cô bé 6 tuổi”. Ngay lập tức Albin run lẩy bẩy, nó hỏi: “Có đúng không?” Tôi đã khờ khạo trả lời: “Giống như đực”.

Đám trẻ nín thở. Bà lão giọng khàn khản:

- Thế là Albin khóc òa lên réo gọi hai thằng anh trời đánh. Không biết chúng rù rì ra sao mà sau đó đứa nào cũng nhảy tung tung. Chúng nhảy loạn cuồng đến nỗi Albin động kinh sùi bọt mép phải uống thuốc an thần.

Mady cắn môi:

- Và bà buộc phải dẫn họ đi xem mặt mày Zoutsou đúng không ạ?

- Ngay hôm đó, tôi phải dẫn Albin đi tới nhà cô bé mà tôi đang làm bảo mẫu. Albin đem theo cuốn sách để đối chứng giữa hình vẽ và con vật. Nó ôm Zoutsou khóc mùi mẫn đến nỗi ai chứng kiến cũng mùi lòng.

- Ôi, chẳng lẽ họ nỡ xa con chó chỉ vì những giọt lệ của người điên ư?

Bà lão cay đắng.

- Tiền, cháu gái à. Albin đã xòe ra năm ngàn Francs để có con chó cái. Với số tiền đó cha mẹ cô bé đành đầu hàng.

Guille chưng hửng:

- Nhưng họ đã phá sản rồi mà.

- Ừ. Nhưng năm ngàn Francs chẳng có gì ghê gớm nếu hai thằng anh cùng hợp tác. Chính Hubert và Edouard đã bán cái bình bông gia bảo để đưa tiền cho thằng út, các cháu ạ.

Bistèque lẩm bẩm:

- Ba anh em quyết tâm mua bằng được con chó kể cũng lạ lùng thật. Hồi nãy chính bà đã khẳng định rằng họ rất ghét súc vật trong nhà.

Tidou cười:

- Mà quên cuốn sách rồi sao? Quyền lợi của họ nằm trong cuốn sách ấy.

Hắn quay sang bà Stephanie:

- Thưa bà, bà có thể cho phép chúng cháu quan sát tòa biệt thự này được không ạ? Chúng cháu muốn cứu Zoutsou.

Lục Thám Tử chụm đầu vào nhau. Mọi người vì một người, một người vì mọi người. Tidou phân công:

- Tòa lâu đài này rất lớn nên muốn thám thính hết, chúng ta phải xẻ người ra. Tôi đề nghị Tondu và Gnafron phụ trách tầng trệt và tầng hầm, Bistèque và Guille lo tầng hai và tầng ba.

Tidou rất thích ghép bốn đứa này thành hai cặp như vậy. Gnafron hay cù, thấp bé đi với Tondu lì lợm, vạm vỡ. Bistèque quả quyết, vững vàng, “hợp cạ” với Guille mơ mộng, nhạy cảm. Bốn đứa bổ sung cho nhau, tạo thành hai cặp hoàn chỉnh. Tidou tỏ vẻ thân nhiên nói tiếp:

- Còn tầng tư và tầng thượng, tôi sẽ đảm nhận...

Cả bốn quái nam la lớn:

- ... với Mady!

Mady đánh trống lảng:

- Còn Kafi thì sao?

- Kafi hả? Nó sẽ làm nhiệm vụ gác cửa.

Tidou quay sang bà quản gia:

- Nếu ba anh em nhà Bellechaume về bất ngờ, bà nhớ bảo con Kafi đến chỗ tụi cháu nha.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ canh chừng ở cổng lớn với Kafi.

Một lát sau, tòa biệt thự rộng mênh mông lại chìm trong im lặng, chỉ còn Kafi liếc nhìn bà lão ngáp dài.

Cặp Gnafron và Tondou lọt xuống tầng hầm đầu tiên do lộ trình quá ngắn. Hai thằng mình mẩy vương đầy mạng nhện và bồ hóng. Gnafron la oai oái:

- Ở đây chẳng có gì hết.

- Chẳng có gì tức là có đó, mày không thấy gara trống trơn sao.

- Ở ờ...

- Không thấy chiếc Mercedes mốc meo nham nhở ở đây tức là nó đã lăn bánh, mà đã lăn bánh tức là có người lái. Ai lái?

- Thì Hubert, Edouard hoặc Albin chứ còn phải hỏi.

- Vậy thì lên tầng trệt ngay. May ra ở trên đó mình khám phá gì chẳng?

Cặp Bistèque và Guille nhẹ gánh tang bồng hơn nhiều. Hai thằng bỏ qua thư viện vì đã có dịp tham quan hồi nãy để leo tuốt lên tầng ba. Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà căn phòng chúng xộc vô đầu tiên lại là phòng ngủ của ông bà Bellechaume đã qua đời cách đây khoảng hai chục năm.

Guille hỏi hột:

- Tao cảm thấy hơi thờ của người chết, mày ạ.

Bistèque trề môi:

- Tao cóc ngán, căn phòng càng đầy tử khí càng hấp dẫn chứ sao. Mày chỉ cần bớt mộng mơ một chút sẽ hiểu ra rằng ba anh em kia có thể lợi dụng nơi ở của người chết để chôn giấu thứ bí mật không sợ bị dòm ngó.

Guille rón rén bước vào căn phòng trang trọng còn nguyên dáng vẻ ngày xưa, đi giữa những bức tường đầy dấu ấn của kỷ niệm, nhìn chiếc giường ngủ sang trọng như còn ấm hơi người, nó cảm thấy như mình có lỗi xúc phạm tới người đã khuất.

Guille đứng lặng trước tủ tường. Trên nóc tủ là ba khung hình lắp kính đặt kề nhau cực kỳ quen thuộc. Nó lăm bầm:

- Trong ba anh em quái đản này, chân dung Albin có lẽ kỳ lạ nhất. Một chân dung với cặp mắt trong vắt cứ như là người từ hành tinh khác lạc xuống trần gian. Ông ta khoái thể giới tâm linh siêu hình là phải.

Guille ngậy người ngắm bức ảnh chụp không chán mắt cho đến lúc tiếng gọi của Bistèque vang lên:

- Guille!

Guille quay ngoắt lại. Trời ạ, thằng Đầu Bếp ngày thường béo ục ịch mà bữa nay hầu như lọt thỏm giữa hai cánh tủ đứng khổng lồ. Từ đằng xa, Guille thấy nó cào bới còn hơn cả Kafi khi nãy nữa.

Thằng mập xoay lưng lại. Trên tay là một cái hộp nhỏ màu da cam. Nó cười hớn hờ:

- Thấy chưa, bí mật của thế kỷ.

Guille ngao ngán:

- Tưởng gì, hóa ra chỉ là một cuộn phim 24 x 36, chỉ có vậy.

- Nhưng lỡ nó là cuộn phim chụp bí mật của Albin thì sao?

Guille thấy vật lạ trong lòng bàn tay:

- Hình như cuộn phim này đã trắng nhưng chưa rửa mày ă. Theo tao giữ nó chẳng ích lợi gì. Chắc phim chụp gia chủ khi còn sống ấy mà.

Bistèque tròn xoe mắt:

- Sao mày mít đặc thế. Cách đây 20 năm làm gì có loại phim này. Nó không ích lợi với mày nhưng quyền rũ đối với tao. Trong công tác tình báo, các điệp viên thường xài phim để ghi nhận căn cứ hoặc tài liệu kẻ thù. Tao nghĩ rằng ba anh em quái đản của căn nhà này cất cuộn phim kỹ như thế chắc không phải để làm trò con nít.

Guille thâm ý. Nó gục gặc đầu:

- Có thể lắm.

- Chứ sao. Mai tao rửa xong mày sẽ thấy mọi bí mật được bật mí.

Ngược lại với sự hưng phấn của Bistèque và Guille, Tidou, Mady duyệt binh từ tầng bốn lên sân thượng coi như thất bại hoàn toàn. Trong lúc chúng đang rầu rĩ xuống cầu thang thì từ dưới tầng ba, giọng hót ha hót hải của Guille vang lên:

- Kafi đến báo đầy. Mau trốn thôi.

Tidou tái mặt:

- Dám ba anh em họ về Mady ă.

Mady cũng thất sắc. Cô bé còn ú ớ thì Nghệ Sĩ và Đầu Bếp đã xón xác bay lên cùng với sói Kafi. Bistèque hỗn hển:

- Rúc lên sân thượng mau.

- Nhưng còn Gnafron và Tondu?

- Tụi nó biến vô trong kho rồi. Hai đứa được báo động trước tụi mình mà.

Thủ lĩnh Tidou thò đầu dòm vô ô kính sân thượng. Hấn kinh ngạc khi thấy bên dưới khuôn viên không có

một bóng người.

- Ê, đâu có người lạ ở dưới đất, Bistèque?

- Chỉ có Kafi mới biết. Mà ngó nó xem.

Bốn đứa nhìn Kafi, con cầu tỏ vẻ bồn chồn, rục rịch như muốn chạy đi. Tidou vuốt ve nó:

- Có việc gì vậy Kafi?

Kafi vẫy đuôi rồi bước xuống cầu thang. Được mấy bước, nó dừng lại rồi nhìn bốn đứa như muốn gọi cùng đi theo.

Không một chút do dự, bốn thám tử theo quái cầu xuống cầu thang. Bỗng Tidou đưa tay chặn lại:

- Khoan đã, để tôi và Bistèque xuống thôi.

- Sao?

- Các bạn ở đây theo dõi, trên thêm cao vẫn lợi thế hơn xuống đất.

Mady chơi với:

- Lỡ có chuyện không hay thì sao?

- Nếu cần các bạn hỗ trợ, tụi mình sẽ làm thế này...

Hắn bật nháy nháy cây đèn pin trong tay. Mady gật đầu:

- Mình cũng sẽ nháy đèn như thế nếu cần gọi bạn.

Guille than lúc hai đứa bạn đã xuống hết cầu thang:

- Ôi trời, miễn sao không có việc gì xảy ra với bà Stephanie.

Năm

Thuốc mê và cuộn phim bí ẩn

Tidou nói khẽ khi hai đứa đã đặt chân xuống đất:

- Cẩn thận nha, Bistèque!

Không kịp rồi! Một bóng người đã nhảy phắt ra chặn trước mặt hai đứa.

- Khỏi cần nháy đèn. Tao đây.

Tidou thở phào:

- Ủa, Giác Đầu hả? Hề Xiếc đâu rồi?

Tondu cười khẽ:

- Nó còn rúc trong kho ấy. Nó đang lạc giữa một rừng xúc xích và phomát.

Tidou gật đầu:

- Mà vào đó đi. Tụi tao đi theo Kafi xem có gì xảy ra không.

Con chó vẫn kéo dây khiến Tidou phải chạy theo nó. Trời lạnh giá, chúng co ro chạy trong tiếng hú của những cành thông vụn gió đến rừng mình.

Kafi dừng ngay cổng lớn. Trời hời, dưới chân nó là một thân người không hề nhúc nhích.

- Bà Stephanie!

Bistèque la lên. Tidou cúi người xuống nhìn cho rõ.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một thân thể bất động đủ khiến ai nấy nổi da gà. Tidou nhanh như cắt bế xốc bà quần gia lên. Hắn nói nhanh:

- Tim của bà vẫn còn đập, phủ cái áo blouson giùm tao, Bistèque.

Hai đứa cố hết sức đi nhanh về nhà. Tidou hôn hên:

- Tội nghiệp bà cụ, canh cho chúng ta mà ngất. May mà có Kafi...

Chúng vào trong phòng cùng lúc với Mady và Guille chạy xuống tới nơi. Từ trên tầng thượng, hai đứa đã nhìn thấy tất cả.

Bà quần gia lúc này da thịt đã lạnh cứng. Đám trẻ bủa ra chớp nhoáng, đứa xếp giường cạnh lò sưởi, đứa phủ tất cả chăn mền có được lên người bà, đứa làm động tác sơ cứu y tế.

Mady sốt ruột:

- Mình đi tra danh bạ điện thoại kêu bác sĩ đây.

Tidou gật như cái máy:

- Lẹ lên, Mady. Mạch bà rất yếu.

Cô bé chạy khuất sau cánh cửa tiền sảnh. Trong lúc cả đám lóng ngóng vì không biết phải hồi sinh cho bà quản gia bằng phương pháp nào thì Gnafron mình mẩy đầy bụi bặm chạy xộc vô:

- Chào các huynh đệ, quý vị thấy gì trong tay tôi chưa?

Guille ngược nhìn:

- Rượu mạnh à? Cho bà uống một chút được đó.

Hề Xiếc khui nắp chai rượu rót vô một cái ly nhỏ. Mấy thằng cậ miệng bà lão đổ vào.

Mady lại chạy vào. Cô bé la lên:

- Thôi nào! Bác sĩ tới liền bây giờ, trong danh bạ điện thoại có ai đó ghi địa chỉ vị bác sĩ riêng dòng họ Bellechaume. Mình vừa nói là ở biệt thự “Cây Thông Tuyết”, ông đã nói: “Tôi tới ngay” rồi dập máy.

Gnafron vừa đẩy xong nút chai rượu thì đã có tiếng xe hơi lăn bánh đến trước tiền sảnh. Tiếng phanh xe nghiêng ken két. Từ trên xe, một cái bóng nhỏ thó xô cửa với thùng dụng cụ y khoa trên tay. Đám nhãi chưa bao giờ thấy một ông bác sĩ tự bảo vệ mình nhiều lớp như vậy. Coi, ông ta chơi chiếc mũ sụp tận mắt, cặp kính râm bụi tổ chẳng, chưa kể cái cổ áo lông dựng dính vành tai. Chưa đưa nào nhìn rõ mặt ông.

Bistèque thốt lên:

- Trông giống Ninja thế kỷ 21 quá há.

Người đàn ông nhỏ thó cất tiếng nói sau cổ áo:

- Tôi là bác sĩ chứ không phải Ninja.

Ông ta hát hàm:

- Albin đâu?

Mady lật đật dính chính ngay:

- Dạ, bà Stephanie cần cấp cứu ạ.

- Ủa, tôi cứ tưởng ông Albin như mọi lần chứ. Các cô cậu là gì với căn nhà này?

- Dạ, tụi cháu là bà con xa với bà quản gia.

- Hừm!

Vị thầy thuốc khả kính nhún vai rồi theo Mady tiến vào gian bếp có lò sưởi. Ông vừa đi vừa hỏi:

- Bà già bị sao vậy?

Ông cúi xuống khám bệnh cho bà Stephanie. Bọn trẻ im lặng rút ra ngoài.

Một lát sau ông bác sĩ lộ đầu ra:

- Đáng lẽ cô phải báo là bà Stephanie bị nhiễm lạnh chứ, cô không nói rõ làm tôi tưởng ông Albin, thành thử mang theo rất thuốc an thần.

Mady cắn môi:

- Nhưng bác sĩ có cho cháu kịp nói đâu...

- Thôi không sao, lại tủ thuốc gia đình lấy lọ Sopralax cho tôi. Đó là cái lọ dán nhãn màu tím, cao như thế này này...

Vị thầy thuốc chưa dứt lời thì Gnafron đã nhanh như sóc bay về phía có tủ thuốc. Thì hồi nãy nó và Tondou chịu trách nhiệm thanh tra tầng trệt nên quá rành vị trí chứ sao.

Cu cậu vào bếp để đưa lọ thuốc dán nhãn màu tím cho bác sĩ.

Từ gian bếp trở ra Gnafron được bạn bè hỏi dồn:

- Bà cụ đỡ chưa?

- Tỉnh táo rồi, bà đã cười được với mình nữa.

Cả bọn thở phào nhẹ nhõm. Tidou thấy nhẹ hẫng người. Hắn cảm thấy mình có lỗi vì đã nhờ bà Stephanie canh chừng ngoài cổng.

Cánh cửa một lần nữa lại mở ra. Ông bác sĩ nhăn nhó:

- Này cậu bé kia, tôi cần thuốc Sopralax chứ đâu có cần Clorophom hả?

Gnafron giãy nảy:

- Ồ, rõ ràng cháu đưa cái lọ dán nhãn màu tím như bác sĩ dặn mà. Tên thuốc Sopralax ở trên nhãn đó thôi.

- Đúng là cái lọ để bên ngoài Sopralax thật nhưng bên trong chỉ toàn thuốc mê thôi.

- Trời đất!

- Tuy nhiên bà quản gia cũng đã qua con nguy hiểm. Căn bệnh xung huyết của bà ta mà lang thang ngoài trời giá rét chẳng khác chi tự sát.

Vị lương y xoay cái lọ trong tay.

- Tôi là bác sĩ riêng của nhà này từ hồi ông bà Bellechaume còn sống. Hai ông bà đáng kính đó chưa bao giờ làm tôi phiền lòng như đám con cái họ hiện thời. Tôi dám bảo đảm số thuốc mê trong cái lọ này là sản phẩm của Albin.

Ông ngừng lại một giây rồi nói tiếp:

- Nếu các bạn là bà con xa của Stephanie thì tôi thành thực có lời khuyên: hãy tránh xa lâu đài lộn xộn này càng sớm càng tốt. Các bạn cũng nên khuyên bà quản gia như thế, bà ấy khổ quá lâu rồi.

Ông bác sĩ cất lọ thuốc vào túi và kết thúc:

- Quý vị nhớ ủ ấm cho bà, tuyệt đối không cho bà đến những nơi lạnh lẽo. Tạm biệt các cháu.

Con người nhỏ thó kín đáo hết một Ninja như nhận xét của Bistèque bước ra ngoài. Chốc lát sau, tiếng bánh xe đã lạo xạo trên sỏi.

Thứ bảy là ngày đầu tiên của tuần lễ cuối năm, mọi trường học đều đóng cửa nhân dịp sắp bước vào năm mới.

Buổi sáng Tidou mở mắt hầu như không nổi, cơn ác mộng đêm qua làm mắt hắn cay sè. Ấy thế mà Tidou nghe rất rõ tiếng học của con chó ở đầu giường, sau đó là bàn chân trước của Kafi chạm vào da thịt.

- Mày đánh thức tao hờ Kafi? Á à, mày nhắc nhở tao giải thoát cho vị hôn thê của mày chó gì.

Tidou bật dậy, xoa đầu quái cầu:

- Yên chí đi, cầu tiểu muối Zoutsou của mày không có chết vì thứ thuốc mê Clorophom đâu. Cô ả đang du lịch vòng quanh thế giới ấy.

Hắn mặc áo thun xong là bà mẹ chạy vào.

- Tidou, ra nghe điện thoại Mady gọi.

Tidou đảo qua phòng ăn. Geo đang ngồi ăn sáng, mắt tròn mắt dẹt nhìn ông anh. Tidou lẹ làng nhắc phon:

- Chào Mady, Tidou đây.

- Tidou à, cuộn phim hôm qua của Bistèque xử lý thế nào rồi?

- Ô, nó đã nhờ ông anh họ rửa giùm, bữa nay chắc có ảnh.

Mady lưỡng lự:

- Tự nhiên mình tin khá kỳ cục rằng cuộn phim đó sẽ vén màn bí mật của ba anh em nhà Bellechaume...

- Tôi không biết.

- Vậy nghe, hẹn gặp nhau ở căn cứ địa.

Tidou ngơ ngẩn lúc cô bé gác máy. Cái đầu Mady quá khác cái đầu hần, cô bé đặt hy vọng vào cuộn phim nhằm nhĩ trong khi hần tập trung sự ngờ vực về lọ thuốc mê.

Ngần ngừ một hồi, Tidou quyết định bấm số phon biệt thự Cây Thông Tuyết. Hần nghe rõ ràng bên kia đầu dây có người nhắc máy.

- Alô, cháu muốn gặp bà Stephanie, cháu là...

Giọng phụ nữ bên kia không để hần nói hết câu.

- Xin lỗi, cậu lộn số rồi.

Tiếng “cụp” vang lên trong tai làm hần sững sờ. Trời ạ, bà quản gia có bao giờ khiếm nhã như vậy, phải chăng ba cậu chủ điên khùng đã về?

Tidou dứt khoát trở về phòng. Quá nhiều việc phải làm tại căn cứ bữa nay.

Đám trẻ ngắm nghĩa thành phẩm của cuộn phim. Có tất cả là 24 tấm ảnh đen trắng được chụp tại Paris hoa lệ nhưng người chụp chắc yếu tay nghề nên không gây được ấn tượng nghệ thuật nào. Lục Thám Tử chuyển tay nhau xem các tấm ảnh mơ hồ về vườn hoa, quảng trường, vỉa hè xó xỉnh, Khải Hoàn Môn và thậm chí cả nghĩa địa heo hút. Chúng hơi kinh dị khi phát hiện nghĩa địa mang tên Pere-Lachaise. Thật quái lạ, họ chụp luôn nắm mồ của ca sĩ lừng danh Edith Piaf để làm gì chứ?

Bistèque bình luận:

- Những tấm ảnh cực kỳ rời rạc, không hề liên kết với nhau.

Gnafron trầm ngâm:

- Albin là một kẻ mắc bệnh tâm thần. Ông ta chụp những gì mà người khác không thấy.

Câu nói của Hề Xiếc như một trái bom nổ tung không khí căng thẳng. Giọng Mady dứt khoát:

- Đây là 24 bức hình thuộc dạng phân tâm học. Hiện giờ chúng ta chưa tìm ra ngôn ngữ giải thích nó, nhưng chắc chắn Albin không phí thì giờ để chụp rồi giấu cẩn thận trong góc tủ. Nay, mình có cảm tưởng nó chính là chìa khóa mở mật mã của một vấn đề gì.

Bistèque nói:

- Tập ảnh này không thể không quan trọng vì tôi đã tìm ra nó ở vị trí thật kỳ lạ.

Tidou không có ý kiến. Hắn lặng lẽ xếp những tấm ảnh vào phong bì rồi nói:

- Lên đường đến biệt thự Cây Thông Tuyết;

Lũ nhóc lò mò ra khỏi căn cứ chưa nóng chân đã hoảng hồn thụt đầu xuống hai bên đường bởi chiếc xe hơi cũ xì từ tòa lâu đài quen thuộc phóng vèo qua dốc Saint -Barthelemy.

Tondu kéo sụp vành mũ bêrê:

- Ê, chiếc Mercedes của gia đình Bellechaume.

Guille gật đầu:

- Nhưng sao chỉ có Hubert và Edouard mà không thấy Albin đâu nhỉ? Ở băng sau chẳng?

Tidou lẩm bẩm:

- Hèn chi bà quản gia Stephanie không đàm trò chuyện với mình trong điện thoại...

Hắn ngưng bật vì chiếc Mercedes đã khuất dạng. Nổi ngạc nhiên của hắn đã được bà Stephanie giải quyết ngay khi những thám tử đặt chân đến cổng sắt. Bà cười buồn:

- Cháu đó hả Tidou, lúc cháu phen cho bà, hai đứa ấy đang có nhà.

- Cháu hiểu.

Bà quản gia có vẻ phục hồi sức khỏe hoàn toàn. Khi tất cả đã tề tựu trong phòng khách, bà mới nói:

- Hubert và Edouard trở về sáng sớm nay và ra đi tức khắc để gặp Albin và công chứng viên...

Tidou chưng hửng:

- Sao lại có “công chứng viên” ở đây hở bà?

- Vì hôm nay họ sẽ rao bán ngôi nhà.

Mady thất sắc:

- Chúa ơi, vậy bà sẽ sống ở đâu?

Bà Stephanie nghẹn lời!

- Tất nhiên họ chưa thể bán được liền cấp kỳ. Họ dặn rằng tôi tiếp tục ở đây dẫn khách muốn mua đi thăm mọi nơi trong căn nhà và nếu khách ưng ý, họ hứa bán xong sẽ trợ cấp cho tôi một số tiền đủ sống tới lúc nhắm mắt.

Gnafron nhảy người lên:

- Bà đừng tin, họ lừa bà đấy, bà ạ.

Tidou đã lấy lại sự bình tĩnh. Hắn dăm dăm nhìn vào khoảng không.

- Cuối cùng mọi thứ đều cùng một nguyên do: con Zoutsou chính là báu vật của họ. Họ đã dám bỏ 5.000 Francs ra mua con chó, và dám nguy tạo nầm mồ giả khi con chó định cuộn gói theo Kafi, cuối cùng tìm lại Zoutsou thì họ lại bán nhà. Rõ ràng con chó là nguyên nhân của mọi vấn đề.

Tondu cười lớn:

- Một con chó bước ra từ cuốn sách ư?

- Không phải thần thoại mà là sự thực trắng trợn. Họ mang con chó đi đâu hờ bà?

Bà Stephanie gục đầu.

- Bà không rõ, nhưng bà nghe họ gây lộn về những tấm ảnh nào đó bị mất.

Tidou chờ người như bị sét đánh. Phải một lúc lâu, hấn mới rút cái phong bì trong túi ra.

- Những tấm ảnh đây này, bà ạ.

Bà Stephanie xem kỹ từng bức ảnh:

- Có lẽ đúng là thứ họ cần tìm. Nhưng điều đó chẳng nói lên cái gì cả. Các cháu hiểu không? Đây là ảnh mới chụp. Mà Hubert và Edouard đã lâu lắm rồi không đặt chân tới Paris, chúng lấy tiền đâu mà lên đó chứ? Trừ Albin...

- Ô, tại sao bà không nghĩ tác giả 24 tấm hình này là ông Albin?

Stephanie gật đầu:

- Có thể lắm. Cậu út có tới Paris chữa bệnh một đôi lần.

- Ông ta chữa bệnh tại trung tâm nào hờ bà?

- Bà chỉ nhớ mang máng một khu điều trị gì gì ấy ở vùng Savoie. Còn bây giờ bà không biết anh em họ đi Savoie hay Paris nữa. Họ không nói.

Bistèque gật đầu:

- Có thể họ không đưa Albin đi Savoie chữa bệnh mà họ đi Paris vì mấy tấm ảnh cũng nên.

Gnafron cắt ngang:

- Mình có cách để biết họ đi Savoie hay Paris rồi.

Gnafron nhảy ra cửa chạy xuống cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

Một lúc sau nó quay lên, thờ hỏn hển:

- Họ đi Savoie!

Rồi nó mím một nụ cười ranh mãnh. Nụ cười rất “Hề Xiéc”.

Tidou hỏi:

- Sao mà biết?

Gnafron gỡ mớ tóc rối bù:

- Nghe đây các bạn. Hôm qua mình và Tondu chịu trách nhiệm khám xét dưới tầng hầm nên đũa nào cũng thuộc lòng vị trí các đồ đạc. Vừa rồi mình xuống kiểm tra xem sợi xích sắt có còn ở đó không. Sợi xích đã mất tiêu.

- Sao?

- Sợi xích ấy dùng để quán quanh bánh xe mới có thể chạy trên mặt tuyết được. Mà vùng nào có tuyết trong thời điểm này hả quý vị?

Cả bọn đồng loạt la lên:

- Ở Savoie!

Sáu

Người điên trên “Những Đỉnh Cao”

Thế là cuộc phiêu lưu coi như đã hiện hình trước mặt. Đối với Lục Thám Tử, vùng băng giá Savoie bí ẩn đến chừng nào. Tidou quả quyết:

- Chúng ta phải nhờ cậy bác sĩ riêng của gia đình Bellechaume.

Hắn vẫy tay ra hiệu cho Mady gọi phon. Sau năm phút đàm đạo, Nữ Tiên Tri gác máy. Cô tóm tắt:

- Vùng Savoie chỉ có một dưỡng trí viện dành cho người bệnh tâm thần mang tên NHỮNG ĐỈNH CAO, dưỡng trí viện đó thuộc thành phố Albertville. Chính ông bác sĩ nhỏ thó đã gửi Albin tới đây để điều trị khủng hoảng thần kinh cấp tính vào mùa xuân hai năm trước. Ông hác sĩ còn nói rõ Albin đã tới Những Đỉnh Cao hai lần. Lần thứ hai cách đây chưa đầy hai tháng. Ông rất sững sốt khi được biết lần thứ ba này Albin lên đường tới Savoie mà không hỏi qua ý kiến của ông.

Đám trẻ gật gù. Chúng từ giả hà Stephanie bằng cái nhìn tươi rói.

Sáu người bạn đồng hành chẳng khó khăn gì trong việc nắm lịch tàu chạy. Sáng chủ nhật sau khi đi lễ nhà thờ xong, đúng 11 giờ 10 phút, chúng và Kafi rời ga Perrache trong một toa hạng nhì theo hướng núi Alpes phủ tuyết trắng xóa.

Tuyết đổ xô rượt theo con tàu đến tận Chambéry, trong màn mưa tuyết, chúng trở mắt trước những chiếc xe hơi khô sở nhích từng mét một trong lớp tuyết dày cộm.

Gnafron đặc chí:

- Tụi mày đã thấy xích xe cần thiết chưa nào?

Ấy thế mà đoạn đường này còn dễ đi hơn nhiều so với đoạn đường xẻ dọc để lên đỉnh núi. Ở đây, tuyết phủ kín đặc.

Đầu buổi chiều lữ nhóc đồ bộ xuống ga Alberville. Da thịt thì rét mà ruột thì rỗng tuếch. Khỏi phải nói, sáu đứa tốt ngay vô quán cà phê gần ga nhất gọi thức ăn, đồ uống nóng om sòm.

Tidou hỏi anh chàng bồi bàn:

- Nhà an dưỡng Những Đỉnh Cao ở đâu hả anh?

- Nhà an dưỡng bệnh tâm thần hả? Cách chỗ này ba cây số. Xe ca đưa khách lên đó lúc một giờ chiều hàng ngày.

Tidou cười:

- Tụi này đi xe... lôca chân quen rồi. Cám ơn anh hai nghe.

Mặc kệ loài người trò chuyện, quái cầu Kafi chúi đầu vô hộp patê. Sau khi no nê, con sói tung tăng dẫn đầu phái đoàn thám tử phi tà tà trên một con đường dốc đứng. Hai bên đường trồng toàn cây linh sam. Gnafron nghịch ngợm nhét một dùm tuyết vào cổ áo Mady khiến cô bé kêu ré lên. Lập tức, Gnafron thấy

mình bị vật xuống vệ đường một cách thô bạo. Nó quấy lộn một cách bất lực khi bị Tidou dí mũi xuống tuyết. Thủ lĩnh vừa cười vừa đe:

- Tao sẽ cho mày xoi thử tuyết xem có ngon hơn kem không, còi ẹ.

Tondu lặng lẽ phân xử. Nó tách hai đũa ra dễ dàng bằng bàn tay cứng như thép, không tốn chút hơi sức nào. Các “khán giả” phá lên cười - Dĩ nhiên Mady cười to nhất.

Rồi Bistèque cắt đứt phút vui đùa của cả bọn bằng cách chỉ về phía trước. Cách tụi nó khoảng 20 mét, trên cánh cổng nhếch nhác của một tòa dinh cơ lớn là tấm biển kim loại hình vòng cung nổi bật hàng chữ:

NHỮNG ĐÌNH CAO

NHÀ AN DƯỠNG BỊNH THẦN KINH

Tidou ngăn các bạn đang định chạy tới:

- Tuyệt đối cẩn thận. Không thể kéo vào cả lũ được.

Tondu nói:

- Quý vị nên trụ ở cổng để tôi và Guille thám sát thử xem.

Thằng Giác Đầu nói xong là kéo tay Nghệ Sĩ lượn lách dọc các mái hiên vắng hoe. Sau năm phút, hai thằng dừng lại trước một căn nhà xập xệ nằm trọi một góc khuất. Tondu rù rì:

- Tao nghi trong đây có sự bí ẩn.

- Ồ, há, tao nghe có tiếng thờ phì phò của ai đó. Bị nhốt chăng?

Coi, nhị thám tử chưa kịp thụt lùi lại thì cánh cửa căn nhà đột ngột mở ra. Lạy Chúa, kẻ vừa “thờ phì phò” đó là một hình người dị dạng đội mũ len đỏ, nhe hàm răng chỉ toàn... lợi là lợi. Nhân vật khủng khiếp ấy há cái miệng trống trơn cười một cách ngờ nghệch.

Guille áp ứng:

- Xin chào...

Người điên lại cất tiếng cười lần nữa.

Tondu kéo tay Guille. Hai thằng bỏ ra ngoài, tiếp tục đi vào trong khu nhà. Người điên lẻo đẻo theo sau.

Khi hai đũa đẩy cánh cửa văn phòng Nhà an dưỡng, người điên kỳ lạ kia cũng chẳng buông tha. Ông ta nhào theo chúng. Phước ba đời cho Tondu và Guille, do chúng bất ngờ quẹo ngang qua một góc nên người điên mất đà đâm đầu thẳng vô cạnh bàn giấy.

- Hừ hừ...

Người đàn ông phương phi mặc áo blu trắng ngồi sau bàn giấy giật bắn mình. Lọ mực trên bàn rơi xuống đất.

- Sao ông không ngủ trưa mà lò mò vô đây làm đổ bể đồ đạc của bác sĩ hả ông Jacquet?

- Hừ hừ...

Người điên trả lời bằng hai tiếng rên cụt ngắn rồi tức tốc bám gót Tondu và Guille. Đôi mắt vị bác sĩ nhìn theo, trong tích tắc ông đã biết mục tiêu của Jacquet chính là hai chú nhóc.

Ông đập bàn cái chát.

- Dừng lại, tất cả dừng lại!

Guille tóc đỏ ngỡ ngàng. Cu cậu thắng... giò lại đúng lúc viên bác sĩ bay đến chặn ngang giữa nó và người điên tên Jacquet. Ông phúi phúi chiếc áo blu.

- Hai cậu là ai, hồi này cứ tưởng bệnh nhân mới nhập viện. Chắc...

Trong khi Guille ấp úng thì Tondu đỡ lời ngọt xớt:

- Dạ, ông là bác sĩ ạ. Tụi cháu là bạn của ông Albin de Bellechaume ở Lyon. Tụi cháu đến đây thăm ông ấy.

- Ông Albin không có mặt ở đây.

Hai thằng nhóc chới với. Guille nhú mày:

- Ủa, cháu nghĩ rằng đêm qua ông ta đã nhập viện rồi mà.

Lần này đến phiên vị bác sĩ kinh ngạc:

- Albin không có ở Lyon sao?

- Dạ không...

- Thế thì chỉ có trời mới biết ông ấy đi đâu. Hai năm trước vào mùa xuân Albin có đến nhà an dưỡng này để điều trị và kể từ đó, chúng tôi chưa bao giờ gặp lại ông ta.

Nhị thám tử nhìn nhau thất vọng trong lúc người điên Jacquet quay mặt ra sau màn mê chiếc mũ len đỏ cười rúc rích. Chúng chán nản chào bác sĩ.

- Tụi cháu xui quá, định đến vùng này trượt tuyết nhân tiện ghé thăm ông. Thôi, tụi cháu xin kiếu từ.

Ông bác sĩ phương phi nhoen nụ cười thông cảm.

Giác Đấu và Nghệ Sĩ mới đẩy cánh cửa tự động của văn phòng nhà an dưỡng bước ra ngoài thì cái bóng ám ảnh đã vút ra theo. Ê, Tondu đâu phải là thứ tay mơ. Lúc đàm đạo với vị bác sĩ, nó đã nhận ra sự có mặt của người điên, nên cu cậu đột ngột dừng phắt lại khiến Jacquet đâm sầm vào ngực nó.

Người điên lấp bắp:

- Ê này, hai anh kia!

Hai đứa quay phắt lại:

- Ông muốn gì hả?

Ông Jacquet dạo mắt nhìn xung quanh, thì thâm đầy vẻ bí mật:

- Nếu hai cậu tìm ông Albin thì tôi biết ông Albin ở đâu. Ông là bạn thân của tôi mà.

Hai thám tử nhí chờ đợi, nhưng ông Jacquet cứ cắm mắt xuống đất, im thin thít. Tondu quết định dùng mưu mẹo:

- Ông Albin là bạn ông à? Cháu không tin.

Guille đoán ra ý đồ của bạn, nó bồi thêm:

- Ông muốn tụi cháu ngạc nhiên hả?

Người đàn ông mặc bầy ngay.

- Đồ bả đậu, đồ cám lợn. Ta cứ tưởng tụi mày cũng là đồng đạo của Albin. Tụi mày không tin thì đi theo tao.

- Sao?

Bọt mép của Jacquet bắt đầu sùi ra. Tondou nháy mắt:

- Theo ông cũng chẳng mất gì. Nào đi!

Hai giây sau, nhị thám tử nổi gót người điên mon men qua những tán cây linh sam tới tận bức tường u ám mốc meo của khu điều trị Jacquet cười hình hích chỉ tay vào một tảng đá ở bờ tường.

- Thánh chỉ ta giấu ở đây, hê hê.

Ông ta thọc ngón tay vào các khe hở và hứng lấy một tảng đá vừa đổ xuống. Bên trong thành tường là một cái hốc sâu thâm thẳm. Jacquet khoái chỉ lối dẫn các thứ các cái mà ông ta cất giấu trong hốc ra ngoài.

Guille cười ngất:

- Tường “thánh chỉ” nào, té ra chỉ có một que củi, một trái thông, một cái lược, một con dao nhíp, một khăn mùi xoa. Kho báu của ông nhiều của quá, hahaha.

Jacquet không hề giận dữ. Ông ta xòe bàn tay giấu sau lưng chìa ra phía trước cười móm mém:

- Thế còn cái này là cái gì hả hai thằng ngu?

Tondou thấy một tờ giấy cuộn tròn trong tay người điên. Kia kia, Jacquet trịnh trọng quỳ hai đầu gối xuống đất lạy như tế sao trước khi mở tờ giấy vuốt lại phẳng phiu. Ông ta lẩm bẩm:

- Đồng đạo Albin ơi, tôi luôn luôn giữ thánh chỉ của bạn.

Giọng ông ta bất chợt sang sảng:

- “*Hỡi Edmond Jacquet, đồng đạo của tôi. Từ bây giờ tôi phong bạn tước hiệu Hiệp Sĩ của đạo SỪNG CHÓ SÓI. Nhân danh sử giả của Nữ thần Tai Dài, tôi thề sẽ cầu nguyện cho bạn tới ngày bạn được cứu rỗi. Cầu cho sự Hy Sinh Vĩ Đại sẽ trở thành hiện thực!*”

Người điên nâng tờ giấy đặt ngang ngực rồi hãnh diện đưa mắt nhìn hai thám tử nhí.

Tondou tiếp tục dùng mẹo cũ. Nó khích tiếp:

- Tôi nghi ông sáng tác ra chớ chẳng phải ông Albin viết đâu.

Jacquet rú lên một tiếng như lợn bị chọc tiết và nhảy dựng lên:

- Tụi bay là đồ con bò. Ở Alberville ai lại không biết đạo SỪNG CHÓ SÓI hả? Đó là đạo dạy con người làm chúa tể vũ trụ. Tụi mày không xứng đáng là những đồng đạo của Albin. Đi đi, đi hỏi mọi người đi xem tao có nói dối hay không.

Ông ta khóc oà lên. Guille lúng túng nhanh hơn ai hết, nó xúc động nói:

- Ông đừng khóc nữa, Jacquet. Tụi cháu tin có đạo SỪNG CHÓ SÓI rồi ạ.

Người điên sứt sứt:

- Ta là một Hiệp Sĩ.

- Vâng, tụi cháu biết. Nhưng “Nữ thần Tai Dài” là ai vậy ông Hiệp Sĩ?

- Ta không biết, huhuhu...

Trong khi hai thằng đang dở dành người điên thì từ xa xa tiếng sủa quen thuộc của Kafi vang lên. Guille hoảng hốt:

- Tạm biệt Jacquet đi, Tondou. Kafi gọi đó.

Tondou gãi gãi cái đầu trọc:

- Tao hiểu. Tao không ngờ ông Albin dở khôn dở dại lại có chân trong cái đạo kỳ quặc ấy.

Bảy Quán trọ “Lục Lâm”

Mới 4 giờ chiều mà bóng tối đã trùm xuống. Lục Thám Tử không còn cách đi chuyển nào tốt hơn là vẫy xe đồ. Sáu mạng và quái cầu Kafi chiếm gọn băng ghế dài cuối xe, chặng đường Alberville đến Beaufort tràn ngập bông tuyết rơi la tả.

Hình ảnh người điên trên cao nguyên phai mờ dần khỏi trí não Tondou và Guille. Chúng say sưa ngắm khung cảnh thiên nhiên tuyệt vời qua cửa sổ. Guille cực kỳ thần phục những ngôi làng cheo leo nằm trên sườn núi. Nó xúc động đến nỗi mọi cây kèn amonica ra thổi một bài nhạc đồng quê êm đềm.

Chiếc xe chở khách chạy qua những con đường đèo mà một bên là vực thẳm. Có lẽ trừ Guille thả tâm hồn nghệ sĩ, còn đứa nào cũng hồi hộp chờ đợi các biến cố sắp xảy ra.

Tidou thì thào với Mady:

- Hiệp Sĩ rồi Nữ Thần Tai Dài rồi Sừng Chó Sói. Chúng ta đến đây tìm tung tích của chó Zoutsou chó hơi đầu để tâm đến ba cái cụm từ vớ vẩn ấy.

Cô bé chớp mắt:

- Không vớ vẩn đâu, Tidou ạ. Theo lời kể của Tondou thì ông Jacquet không phải là một người điên... thường xuyên. Tội mình có thể tin vào vụ “thánh chỉ” của ông ta.

Tidou im lặng. Nữ Tiên Tri đã nhận định đồ hấn dám cãi.

Hấn chỉ lầm bầm:

- Mọi chuyện vừa rồi xảy ra thật kỳ lạ.

Chớ gì nữa, hồi đầu giờ chiều lúc hai chiến hữu Tondou và Guille từ trong trại điên phóng ra với câu chuyện ông già Jacquet nóng hổi, cả đám đã nhao nhao bàn tán:

- Sừng Chó Sói có thật hay không?

- Thế nào là Nữ Thần Tai Dài?

- Tại sao có tước phong Hiệp Sĩ?

Lục Thám Tử đã quyết định tìm câu trả lời ở Công ty du lịch Alberville. Ở đây người phụ trách đón khách đã niềm nở hơn chúng tưởng.

- Ô, các vị là khách du lịch balô nên không biết đấy thôi. Sừng Chó Sói là một địa danh có thật ở trên núi.

Mady trở mắt:

- Còn đạo Sừng Chó Sói có thật hay không hở chú?

- Riêng về đạo giáo thì thú thật chúng tôi không biết. Tuy nhiên trên mỏm núi bí ẩn đó đôi khi khách du lịch vẫn thấy loáng thoáng bóng người qua ống nhòm. Địa điểm mệnh danh là Sừng Chó Sói thuộc cao nguyên Beaufort.

- Chú ơi, phải có nhà nghỉ chân cho khách ở dọc đường chứ?

- Ô, nhà trọ thì có. Duy nhất một nhà nghỉ kiêm chức năng quán nhậu mang tên LỤC LÂM. Cái tên nghe dữ tợn đó chứ hả?

Tondu mỉm cười:

- Nghe ghê tai thật.

- Thế thì các vị có quyền đón xe đò tuyến Alberville - Beaufort. 4 giờ chiều họ chạy suốt đây.

Tidou tỉnh cơn mơ màng. Ê, xe đò vẫn chạy ro ro.

Khi xe khách bon được nửa lộ trình thì Bistèque và Gnafron bắt đầu làm quen với các hành khách ở băng trên. Đó là một cặp vợ chồng già vốn là dân vùng cao bản địa.

Ông già trầm trồ nhìn con sói uy dũng.

- Nó tên gì vậy cháu?

- Dạ, nó tên Kafi. Còn cháu là Bistèque, bạn cháu là Gnafron.

- Chà, các cháu có cái tên nghe ngộ quá ha. Được lời như cởi tác lòng, Bistèque tha hồ khoe các chiến công lừng lẫy của quái cầu.

Trong khi ông già ngấm ngấm con chó, Gnafron mới xen vào:

- Ông ạ, tụi cháu lên tham quan Sừng Chó Sói đó.

Ông già trợn mắt:

- Ô, các cháu không lên nổi mồm núi vào buổi tối đâu. Theo tôi, các cháu nên ngủ nhà trọ một đêm rồi sáng mai quá giang xe xích đưa thư lên Sừng Chó Sói.

- Ủa, trên núi có người ở hờ ông?

- Ông nghe đồn Sừng Chó Sói có một nhà nghỉ mát thần tiên lắm. Trên đó toàn các đạo sĩ.

- Đạo sĩ là người đi tu trường sinh bất tử hờ ông?

- Ôi, cháu lém quá. Con người làm sao bất tử được.

Tidou ngồi trong góc kế Nữ Tiên Tri Mady nghe hai thằng quây Bistèque và Gnafron “mời” ông lão địa phương mà tủm tỉm cười. Hắn bỏ nhỏ với cô bé:

- Hai bạn mình cừ lắm.

- Ừ, xấp ảnh trong túi có còn không Tidou?

- Còn, Mady hỏi làm gì vậy?

- Không hiểu sao tất cả những gì mà Albin cất giấu mình đều có cảm tưởng liên quan đến Sừng Chó Sói kia.

- Ái chà... có thể lắm.

Đúng lúc đó, ông lão quay qua bà vợ tóc bạc phơ:

- Này bà ạ, đám nhóc gan cóc tía thiệt. Không quen ai trên núi mà dám du lịch vùng Sừng Chó Sói!

Bà cụ hồn nhiên:

- Chắc chúng thích tắm cái hồ nước trên cao ấy. Hồi nhỏ tôi cũng thích thế.

Ông cụ gật gù:

- Đáng tiếc nhà mình chỉ có mỗi một cái giường. Nếu không mình sẽ mời chúng về làm khách chớ ai lại vào nhà trọ “Lục Lâm”. Chắc gì mở cửa trong dịp lễ này.

Tondu và Guille chồm lên:

- Tại sao quán có tên dữ vậy hả ông?

Coi, ông cụ chưa kịp trả lời thì từ băng ghế phía trái vang rền một giọng ồm ồm:

- Nhà trọ Lục Lâm là chỗ quen của tôi đấy.

Mọi người quay đầu nhìn nhân vật xen vào câu chuyện là một gã đàn ông có vẻ ngái ngủ dưới vành mũ cát-két kéo sụp. Gã khoảng 40 tuổi râu rậm rì, mắt sâu hoắm dưới cặp lông mày chồi xể. Tương tá gã nếu so với hai chữ “Lục Lâm” thì cũng là “thảo khấu” hoặc tương đương.

Gã cười:

- Ông bà già kia không giúp ích gì cho chuyến du lịch của các cô cậu đâu.

Ông cụ sừng sốt còn Gnafron há hốc mồm. Nó không ngờ gã đàn ông lại khiếm nhã như vậy.

Hề Xiếc hỏi luôn:

- Thế thì chú giúp ích gì?

Gã thân nhiên:

- Tôi cũng là khách ở nhà trọ Lục Lâm đây.

Bà cụ tỏ ý nghi ngờ:

- Tôi không tin quán trọ đó mở cửa trong dịp lễ tết.

- Tôi là bạn bè của chủ quán. Có tôi ở đây thì các vị khách nhóc tí kia khỏi sợ quán đóng cửa. Tôi nói một tiếng là chủ quán nghe ngay thôi hà.

Tidou tỏ vẻ hớn hờ:

- Chúng tôi sẽ trọ cùng quán với ông.

Xe đồ dừng lại. Không khí ẩm ướt của thung lũng bao trùm. Những bông tuyết tiếp tục rơi trắng xóa.

Trong khi Lục Thám Tử chia tay ông bà cụ tốt bụng và hiếu khách thì gã râu xồm ân cần:

- Các bạn trẻ, tôi phân trước cho chủ quán để đặt chỗ đây.

Gã vừa đi khuất là ông cụ nói ngay:

- Các cháu cần cảnh giác với tay chủ quán mới. Ông chỉ quen với chủ quán cũ là ông Compte, còn tay Roger mở quán “Lục Lâm” này thì chịu. Y chỉ thích giao du với những tay anh chị đáng ngờ.

Kafi sửa một tiếng hưởng ứng lời nói của ông già. Đám trẻ quá hiểu linh cảm của con chó chứ sao, chúng tỏ vẻ ngần ngại khi gã râu xồm quay lại. Gã hể hả:

- Vợ chồng lão già cuốn gói rồi hà, đồ bép xép. Nào, đi theo tôi. Tôi sẽ giới thiệu vợ chồng chủ quán Roger và Simone cho các bạn.

Một lát sau, Lục Thám Tử đứng trước một người đàn ông bụng phệ, trán hói trọc ngũ tuần có cặp mắt tí hí và một người đàn bà khô đét tựa bộ xương. Gã râu xồm toe toét:

- Chào anh Roger và chị Simone. Đây là khách du lịch balô mà hồi nãy tôi phân cho anh chị đó.

Chủ quán Roger xoa xoa cái bụng phệ:

- Tốt lắm, Tojo. Họ từ Lyon tới hà. Mời vào nhà trọ, hêêê.

Bữa ăn chiều ở quán sơn cước này chỉ lựa thừa vài món ăn đạm bạc. Lục Thám Tử trong thế trôi lơ lửng

cọp phải ráng nuốt nhưng bụng dạ chẳng hào hứng gì, nhất là thằng Bistèque. Còn phải hỏi, có bao giờ nó phục vụ cho các chiến hữu những thực phẩm tồi như vậy đâu. Nó tức tối khều nhẹ Tidou:

- Gã Tojo móc bật lửa túi quần mời thuốc lá cho ông chủ Roger kìa. Coi bộ họ tâm đầu ý hợp quá.

- Ồ, tao đang quan sát họ đây. Ê, Tojo rút tờ giấy nào ra khỏi túi đó.

Tờ giấy oái oăm bay đến chân Tidou. Hắn liếc mắt sững sốt khi thấy đó là một tấm ảnh y chang như một trong các tấm ảnh mà hắn giấu trong túi: trời ạ, đó là ảnh chụp ngôi mộ của ca sĩ Edith Piaf tại nghĩa trang Perelachaise chứ còn phải hỏi.

Tidou giả vờ vô tư đưa tấm ảnh đánh rơi cho Tojo. Gã nhếch mép;

- Cảm ơn nghe.

Tidou rời bàn ăn qua sự cố “tấm ảnh”, hắn càng bị thôi thúc bởi các bí ẩn của quán trọ. Nào, mình cần phải dạo một vòng xem những người lớn này có gì đáng ngờ không.

Tidou đi thẳng đến nhà vệ sinh nhưng nhanh như cắt, hắn lẹ làng rúc qua hành lang tối om. Chợt có tia sáng lọt ra từ một khe cửa. Hừm, mọi người thuê phòng trọ đều trình diện tại bàn ăn đầy đủ, kẻ nào ở lại phòng bàn chuyện gì vậy cả?

Tidou áp tai vô ổ khóa. Ngay tức khắc hẳn cứngờ người trước một âm thanh chát chúa vang lên. Ổ là là, đúng là giọng nói của Hubert de Bellechaume. Giọng ông ta sức mùi rượu:

- Hề hề, chỉ cần chuốc “rượu vang nóng” ấy là lũ thám tử nhóc con sẽ ngủ thẳng căng, chúng ta tha hồ mà thực hiện kế hoạch, hề hề...

Tidou choáng váng như bị một cú đấm nốc ao trúng mặt. “Rượu vang nóng” ư? Trời đất, đó là món giải khát trước khi hân rỗi bàn, mụ Simone đã bung tới chứ sao. Trong tích tắc hân sực nhớ đến lọ thuốc mê Clorophom, chết mờ tở, chẳng lẽ anh em nhà Bellechaume đã phôi hợp với vợ chồng chủ quán Lục Lâm bỏ thuốc mê hại khách, nghĩa là Hilbert, Edouard, Albin và có thể cả tên Tojo râu xồm kia đều cùng một băng đảng ư?

Không chậm trễ, hân xồng xộc chạy về bàn. Lạy chúa, năm chén rượu vang nóng trên bàn đã cạn sạch, trừ chén của hân. Điều tồi tệ nhất là dưới gầm bàn, con sói Kafi hùng mạnh đang hau háu xực thức ăn đến tận đáy tở.

Tidou rút phịch xuống ghế khiến mụ Simone giật mình. Mụ tiến tới cười xởi lởi.

- Cậu húp nước súp đi, ngon bá cháy. Uống thêm chút rượu vang cho ấm bụng nữa.

Mụ phán xong là ở lì ngay bên cạnh giám thị khiến Tidou bất đắc dĩ phải đưa chén rượu lên môi. Ôi, qua những kẽ ngón tay, hân để ý thấy hai thằng Bistèque và Guille đang che miệng ngáp dài.

Giọng chủ quán Roger oang oang:

- Lũ nhóc con đi đường mệt nên buồn ngủ rồi. Mụ Simone gật gù:

- Đúng thế. Tôi sẽ dẫn chúng lên phòng ngủ. Cô bé được ở phòng riêng.

Sáu người bạn đồng hành và Kafi loạng choạng đi lên cầu thang. Ê, mụ Simone vừa khuất sau cánh cửa là Tidou lao vô phòng vệ sinh móc họng ới hết thứ nước vang nóng nguy hiểm ấy.

Hân thở phào:

- Xong rồi!

Nhưng than ôi! Các bạn hân đâu được như vậy. Bistèque và Guille đã ngủ thật ngon lành, không kịp bỏ áo khoác nữa.

Tidou nói với Tondu và Gnafron:

- Tụi mình đã bị đánh thuốc mê, nhưng đừng sợ. Tao không sao, tao sẽ đi báo cảnh sát.

Gnafron vùng dậy:

- Tao sẽ đi với mày.

Hề Xiếc loạng choạng đi tới bồn rửa. Nhưng vô ích. Thuốc mê đã ngấm. Nó khuyu chân xuống, may mà Tidou đỡ kịp nếu không cầm nó đã đập vào thành sứ của lavabô.

Xóc nách Gnafron lên, Tidou quay lại toan bảo Tondu giúp một tay nhưng thật tồi tệ: thằng Giác Đấu vừa ngã huych xuống sàn.

Nhìn Kafi ngáy dưới sàn, Tidou thở dài:

- Thế là tụi mình ngã ngựa rồi!

Hắn chạy sang phòng Mady. Cô bé đã kịp nằm ngay ngắn trên giường, vẫn mặc nguyên quần áo. Nét mặt bình thản. Tidou cố nén xúc động. Đây là lần đầu tiên hắn ngắm cô bạn gái gần đến thế. Hắn định kéo chăn đắp cho cô bé, nhưng chợt đổi ý: nhờ vợ chồng chủ quán phát giác ra thì sao?

Hắn lại chạy về phòng. Đột nhiên bên tai hắn có tiếng giày bước lên cầu thang.

- Phải giả chết cấp tốc...

Ý nghĩ vừa loé lên là Tidou áp dụng liền. Hắn nằm úp sấp mặt hồi hộp nghe tiếng đẩy cửa, sau đó là tiếng ồ ề của chủ quán Roger:

- Hết sẩy, tụi nhóc mềm như bún. Thuốc mê của Huber đưa xin thiệt.

Tiếng mụ vợ lão còn tai quái hơn:

- Từ trước tới giờ, em có đầu độc khách thất bại lần nào đâu.

- Hê hê, anh em nhà Bellechaume chắc vừa lòng dữ. Em thấy thằng Tojo thế nào?

- Hừ, lúc y làm rớt tấm ảnh, em lo muốn chết.

Cặp vợ chồng ma đầu rào gót ra ngoài hành lang rồi xuống cầu thang. Bây giờ Tidou mới yên tâm nhóm dây. Hắn ê chề nhìn những chiến hữu bách chiến bách thắng nằm ngổn ngang khắp căn phòng.

- Ta phải đơn thương độc mã thôi.

Hắn nghĩ ngợi khi mụ Simone nhắc về tấm ảnh.

- Phải chăng đó là mật mã của bọn bất lương?

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi. Bầu trời chỉ chít sao tuyệt đẹp. Núi non qua cửa sổ gác trùng trùng điệp điệp nao lòng. Tidou bồi hồi nhìn say mê một vách đá nhỏ dựng đứng y hệt chiếc sừng con tê giác lấp lánh xa xa.

Hắn lẩm bẩm:

- Một cái sừng. Trời ạ, hẳn đó chính là SỪNG CHÓ SÓI!

Tám

Sùng chó sói

Khung cảnh huyền hoặc của vách đá nhọn lều mệnh danh là “Sùng Chó Sói” làm Tidou ngẩn ngơ như bị mất hồn. Hắn ngồi bệt xuống giường moi phong bì đựng 24 tấm ảnh ra. Hắn bắt đầu điểm danh từng tấm hình chụp ngôi mộ ca sĩ Edith Piaf, chụp một con hẻm vô danh, chụp một tấm áp phích...

Không phải ngẫu nhiên mà tên đồng bọn Tojo của Albin cũng có trong tay các tấm ảnh đó. Tidou bóp trán:

- Chắc chắn những tấm hình phải ẩn chứa thông điệp gì đây?

Hắn sẫm soi cuộn phim âm bản mong tìm ra thông điệp mở cửa bí mật. Suốt một tiếng đồng hồ, hắn đã phát minh ra đủ kiểu cách nhìn mật mã, nhưng cuối cùng cũng hoài công vô ích.

Bạn bè vẫn ngủ say như chết, Tidou chán nản mò xuống cầu thang trịnh sát dưới nhà. Coi, hắn vừa đặt chân xuống tầng trệt là lại bắt gặp tia sáng quen thuộc hắt ra hành lang tối om. Lại là tia sáng của căn phòng từng có tiếng Hubert tối qua. Khi à, không lý giờ này ông ta vẫn chưa chịu ngủ. Tidou nép vào một góc khuất đúng lúc cánh cửa bật mở. Hắn suýt la lên nhưng chặn họng kịp bởi gã đàn ông vừa bước ra khỏi phòng đầu phải là Hubert. Gã còn trẻ tuổi và không hề xa lạ với Lục Thám Tử trong bữa tiệc thuốc mê buổi chiều trong quán. Gã chính là người hầu bàn, phụ việc cho mẹ Simone chủ quán.

Tidou chỉ chờ gã bốc hơi trong bóng tối là lúi như lươn vô cánh cửa khép hờ. Vật đầu tiên mà hắn bắt gặp trên mặt bàn giấy là một quyển sách cũ kỹ. Một quyển sách chỉ nhìn sơ cái gáy cũng biết xuất phát từ thư viện gia đình Bellechaume ở biệt thự Cây Thông Tuyết.

Tidou lật bầm:

- Đúng đây là cuốn sách bị mất trên kệ của Albin mà bà quản gia Stephanie đã nói cho mình biết.

Hắn nhanh chóng nhận ra hình vẽ con chó ngoài bìa sách. Con chó giống Zoutsou như tạc, như là ảnh chụp Zoutsou vậy. Hèn chi bà Stephanie khoe cũng phải.

Trang trong cuốn sách có tựa đề “NHỮNG BÍ ẨN CỦA TUYẾT LUÂN HỒI”, ở giữa lại là hình con chó và phía dưới có một dòng tí nhỏ: “Sách nói về sự hóa kiếp của linh hồn con người vào thể xác loài vật”.

Tidou lật tiếp trang thứ hai. Trang này vẫn lù lù hình chó Zoutsou nhưng bên trên là một dòng chữ lớn: “NỮ THẦN TAI DÀI”. Ái chà, té ra “Nữ thần Tai Dài” chính là con chó cái. Tidou đọc lầm nhảm:

- “Sấm truyền đã phán rằng, trong tương lai một con chó có những đốm đen trắng kỳ lạ như con chó này sẽ mang linh hồn của Nữ thần Ai Cập Athys. Ai có Nữ thần Tai Dài trong tay, linh hồn sẽ bắt từ nếu hiến sinh con chó theo đúng nghi lễ...”

Tới từ “hiến sinh”, tim Tidou chột se thất lại. Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu Zoutsou bị bắt đi, tức là để “được” hiến sinh. May nói cách khác: Bị giết!

Hắn nín thở đọc tiếp phần “hiến tế” trong cuốn sách ma quái, bỗng trong phòng ăn tối om có tiếng động vang lên. Thực kinh khủng, ai dè ngã hầu bàn mò vô nhà bếp pha cà phê đen để chống cơn buồn ngủ.

Tidou gấp sách lại và lên ra ngoài. Hắn rón rén băng ngang một gara rộng và sững sờ khi tái ngộ chiếc Mercedes cà rịch cà tăng của ba anh em nhà Bellechaume. Nhưng nào đã hết, không xa chiếc Mercedes là

hai chiếc xe xích mà người ta dùng để trèo lên những dốc núi ngập tuyết.

Tidou cảm giác sau gáy mình nóng ran. Hắn hồi hộp quay đầu từ từ và chơi với phát hiện cái bóng cao lớn của gã bồi bàn quán Lục Lâm đang tiến vô cửa ga ra.

- Trời đất, phải chăng gã đã phát hiện ra mình.

Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần, Tidou bần rùn. Hắn bò gáp tới một trong hai chiếc xe xích rồi bặm môi chui tọt vô trong. Chỉ sau hai giây, hắn đã nằm lọt thõm dưới gầm ghế buồng lái.

Hắn không thể ngờ tới một điều: gã bồi cũng lại... leo tuốt lên chiếc xe xích đó. Phần nửa thân thể gã nặng trĩch đến nỗi ghế lún xuống ấn đầu Tidou gần sát mé sà. Hắn toát mồ hôi hột trước cái ống quần Jeans bốc mùi dầu mỡ trước mũi chỉ chừng hai mươi centimét, sau đó thì tưởng vỡ đầu bởi tiếng động cơ ầm ỉ của chiếc xe xích rền vang.

Chiếc xe thổ tả rục rịch trườn khỏi nhà gara và khởi sự một cuộc du lịch “địa ngục” chưa từng thấy. Trong tư thế nằm co quắp dưới sàn ghế, toàn thân Tidou tưởng như đang quay lộn trong máy giặt bởi sự ma sát man rợ, để lại trên da thịt hắn vô số vết tím bầm.

Rồi chiếc xe xích cũng dừng lại trên một nền đất giá băng. Con gió lạnh buốt làm Tidou tỉnh táo. Hắn cuộn mình như một đồng giẻ rách chờ gã thanh niên bước khỏi xe.

Nào, bây giờ chỉ còn hắn với những luồng gió thốc. Coi, cách chiếc xe cỡ hai mươi mét, Tidou cắn răng gồng gượng chồm lên quan sát gã bồi đang bắt tay một người đàn ông trung niên và hai người biến mất tựa phép màu sau cánh cửa tự động của một nhà nghỉ mát cực kỳ hiện đại với vô số cửa sổ sáng rực ánh đèn.

- Nhà nghỉ. “Sừng Chó Sói”!

Tidou lăm bầm. Rõ ràng trên tấm bảng bằng gỗ quý khắc đúng ba chữ này. Phù, ai mà ngờ được trên đỉnh núi heo hút này lại có thể xây dựng được một nhà nghỉ mát tối tân đến thế.

Ánh đèn ở các cửa sổ bỗng đồng loạt tắt phụt. Tidou nhảy ra khỏi xe xích. Hắn đã quyết định: Phải đột nhập vào trong.

Cửa ra vào không khóa. Tidou thận trọng lách vào. Lúc đầu hắn rất cẩn thận: chần chừ, nghe ngóng, nín thở, dán tai vào các ổ khóa trước khi đẩy cửa. Sau rồi mỗi lúc một táo bạo hơn: hắn chạy qua hành lang, xông vào bếp, phòng ăn, phòng khách. Cuối cùng hắn lao lên gác. Phòng nào cũng vắng tanh. Không có ai! Sao các cửa sổ lúc này lại sáng đèn? Hai người đàn ông lúc này đâu rồi!

Giữa lúc hắn hoang mang thì từ khoảng trống mờ ảo nơi cửa sổ, tiếng rền rĩ của động cơ xe xích vọng vào.

Tidou lao tới cửa sổ. Ê, làm gì có gã bồi ở đó. Chiếc xe xích đầu tiên vẫn đậu chinh ỳnh, kế bên nó là chiếc xe xích thứ hai mà hắn từng thấy ở gara nhà trọ Lục Lâm vừa tắt máy.

Người lái xe phóng xuống. Tidou nhận ra ngay: đó là Tojo.

Tidou núp vào đằng sau một cái tủ khổng lồ. Kia kìa, Tojo đã lừ đừ nện gót giày tới. Tidou chỉ núp cách gã chừng ba mét nên chiếu tướng rất rõ bộ râu xồm của gã đang động đậy. Trời ạ gã đã quay lưng về phía Tidou trong khi ánh mắt nhìn trừng trừng vào tấm gương lớn trên tường đá. Bộ gã tính sẫm soi áo quần, đầu tóc chẳng?

Tidou khỏi cần chờ đợi lâu. Tojo moi trong túi quần ra một xấp ảnh. Chắc chắn là 24 tấm ảnh mà Tidou

cũng đang có. Hấn ngó Tojo xòe 24 tấm ảnh tựa xòe 24 quân bài. Lập tức Tidou cũng giở tập ảnh của mình theo. Bước chân gã nhích lại sát “tấm gương” hơn và từ miệng gã một loạt tiếng ê a phát ra:

- “Wagra - épi - boulan - parki - dubon - piga - tabac - restau - opé - olyn - dali - sortie”

Ngay lập tức tấm gương bắt đầu trượt không một tiếng động theo chiều dài vách ngăn, mở ra một lối đi sâu hun hút không thể ngờ tới, Tojo lẹ làng bước qua không chút chần chừ. Tấm gương lại trượt trở về vị trí cũ y chang ma thuật.

Tidou thở phào:

- Té ra mật mã được tạo nên từ hai âm tiết đầu của mỗi tên ghi địa danh được chụp trong ảnh, theo thứ tự chụp lần lượt.

Thông điệp “tàng hình” đã bị bật mí. Tidou bước ra khỏi chỗ nấp và cũng lại đứng trước gương, đọc lên những âm tiết theo thứ tự các tấm ảnh mà hấn đã thuộc lòng. Nhưng trước khi bước xuống các bậc thang tối om, hấn cẩn thận chèn con dao nhíp giữa tấm gương trượt và khung cửa bí mật, không cho nó đóng lại hoàn toàn.

Chín Lễ hiến sinh

Bước qua “tám gương”, cảm giác đầu tiên của Tidou là đứng trước một hành lang leo lét vài tia sáng mảnh và nhỏ. Những tia sáng huyền hoặc đó chỉ đường cho con người lộ trình đi chuyển giữa hai bức tường đá lạnh lẽo. Con đường cứ mỗi lúc một chúi xuống. Tidou bàng hoàng trước một căn phòng rộng toàn âm thanh quạt thông gió vù vù. Hắn tỏ lòng kính nể kẻ đã khai sáng công trình kiến trúc và thông thả men theo hành lang đi xuống lòng trái đất. Cánh cửa tự động đằng trước lại mở ra khi có người tới. Tidou can đảm bước vào và kinh ngạc khi khám phá đó là phòng trang trí theo kiểu “mật thất” dành riêng cho các tu sĩ. Có tới 12 chiếc giường tầng, đều là giường đôi. Trên nền tường vôi trắng là bức chân dung lớn của một người đàn ông trạc ngũ tuần lạ hoắc với cặp mắt nhìn xuyên thấu như băng thép. Dưới bức chân dung đề hai chữ “CHÚA TÊ”. Phải chăng đây là phòng tọa thiền của 24 đệ tử vị Chúa Tê kia?

Cánh cửa tự động lại mở, bày ra căn phòng kế bên cũng giường tầng và chân dung vị Chúa Tê y chang. Tidou lần lượt duyệt binh qua tới phòng thứ bảy. Hắn điểm danh 84 chiếc giường tầng tất cả.

Thế là đủ. Rõ ràng những chiếc giường quái quỷ này dành cho đám “đồng đạo” Sừng Chó Sói ngả lưng. Trong đám đồng đạo ấy, chắc hẳn có ba anh em nhà Bellechaume, vợ chồng chủ quán Lục Lâm, tên bồi bàn, gã Tojo và thậm chí có thể có cả người điên Jacquet nếu ông ta biết được... mật mã mở cửa.

Tidou bỏ qua các phòng để đi tiếp tới một ngã tư có những tia sáng yếu ớt. Hắn lọt vào một mê cung tà đạo chằng chịt các dãy hành lang tối như âm phủ. Giữa lúc hắn bế tắc chưa biết phải rẽ ngã nào thì văng vẳng bên tai tiếng chó tru thê thảm. Không phải một con tru mà có lẽ cả một bầy đàn.

- Gư ư ư...

Tidou đặt một tay lên ngực. Lạy Chúa, biết đâu trong hàng trăm tiếng tru đó có cả tiếng Zoutsou đáng thương. Không ngần ngại, hắn xộc thẳng đến chỗ phát ra âm thanh súc vật kia và cứng người bởi tiếng tru im bật. Thay cho tiếng tru lúc này là tiếng con người. Thực vậy, dường như có một ai đó đang thuyết giảng và sau đó là cả một cơn sóng người lặp lại rền vang.

Tidou lảo bẫm.

- Kẻ vừa nói kia chỉ có thể là Chúa Tê.

Hàng loạt tiếng la hét tung hô long trời lở đất khiến hắn không thể đứng chôn chân tại chỗ. Như bị một ma lực lôi kéo, Tidou chạy như bay đến hướng có tiếng người. Hắn chạy cho tới khi đụng đầu vào một bức tường cao ngất bằng đá. Bàn tay hắn rờ rẫm vào cục u trên trán, rồi tiếp tục sờ soạn bức tường để may ra tìm được một cái nút mở cánh cửa tự động của mê cung.

Phía bên kia tường đá, giọng nói của Chúa Tể vẫn lờn lợn:

- Hãy ra đi hồi vị thần toàn năng, hãy ra đi hồi nàng Athys, Nữ thần Ai Cập của đạo Sùng Chó Sói bất tử. Xin Nữ thần ra khỏi thân xác con vật hèn mọn này. Hãy bay lên khỏi tro tàn của con vật hiến tế khi ngọn lửa bùng cháy. Hồi Nữ thần Tai Dài Athys, hãy ban cho chúng tôi sự trường sinh của nàng, những ân huệ của nàng... cho tới vĩnh hằng!!!

Tidou chết điếng. Nước mắt hắt trào ra. Chẳng lẽ mình đã đến chậm rồi sao? Có nghe tay Chúa Tể nói không, rất những ngôn ngữ phù thủy “tro tàn”, “hiến tế”, “lửa bùng cháy”...

- Y sắp ra lệnh hỏa thiêu con chó.

Hình ảnh Zoutsou, vị hôn thê của Kafi quần quai trong lửa chập chòn. Tidou đau đớn đâm vào bức tường đá, trong tích tắc, hắn có cảm tưởng nắm đâm chạm vào một cái gì cộm cộm hết một nút bấm điện tử.

Ngay tức khắc mọi thứ hết phép lạ. Ánh sáng bất ngờ tràn ngập giữa bức tường và trần phòng. Tidou không ngờ mình vô tình chạm đúng một loại nút thang máy. Phần sàn nơi hắn đứng bỗng dâng lên vùn vụt đẩy bức tường đá trước mặt hắn mỗi lúc một thấp xuống.

Bây giờ thì hắn đã ngự trên bậc cầu thang của một căn phòng đại sảnh rộng mênh mông. Phía trước mặt là lũ người cuồng tín hàng hàng lớp lớp uy nghiêm trong tà áo chùng màu trắng. Hắn giụi mắt lia lia trước một người đàn ông kỳ lạ mặc áo lụa đỏ chói, đội trên đầu một chiếc vương miện bằng kim loại đang khoa chân múa tay giống một vị hoàng đế La Mã thời xưa.

Đó là Chúa Tể của đạo “Sùng Chó Sói”!

Vị Chúa Tể thoát đầu chẳng ngó ngang gì đến sự có mặt của người khách lạ, con mắt tà đạo của y thôi miên chăm chăm đóng lửa bùng lên dưới chân. Bên trên đóng lửa, tí trên độ cao 5,6 mét là một chiếc khay bạc vĩ đại chứa con vật tế thần mang tên Zoutsou. Con vật xinh đẹp mắt nhắm nghiền, bộ lông đốm trắng đen tuyệt đẹp cứ phồng lên xẹp xuống theo nhịp thở.

Tidou thờ mạnh.

- Tạ ơn thượng đế, Zoutsou chỉ bị đánh thuốc mê chứ chưa chết hẳn.

Vị Chúa Tể khoát tay. Chiếc khay đang hạ dần xuống đóng lửa bất chợt ngừng lại lơ lửng. Tidou cắn môi muốn bật mấu ngó trần trời trực rờn rợn quần đây xích nối liền với chiếc khay bạc. Chúa ơi, mình sẽ cứu Zoutsou bằng cách nào bây giờ?

Rõ ràng hắn không thể làm như Tarzan chúa tể rừng xanh khi quanh bậc cầu thang không có một sợi dây leo để đu tới chiếc khay bạc kia, rõ ràng mạng sống của chính hắn đang bị đe dọa bởi đám đông cuồng tín đang hò hét bỗng im phăng phắc chờ lệnh Chúa Tể.

Và vị Chúa Tể đã mở miệng:

- Mày là ai hồi tên khách không mời mà đến kia? Mày hãy xuống đây! Xuống đây rồi công chúa Athys sẽ xử mày.

Cả đám đông cuồng tín gào lên:

- Xuống đây, rồi công chúa Athys sẽ xử mày!

Hai tấm áo chùng trắng tách ra khỏi đám đông. Tidou lùi lại một bước.

- Thôi được, tôi sẽ xuống.

- Tốt lắm, Nữ thần Ai Cập Athys sẽ biết xử mày như thế nào.

Coi, Tidou vừa đặt chân xuống hết bậc cầu thang thì tên Chúa Tể đã hùng hổ xông đến ấn đầu hắn xuống bằng bàn tay hộ pháp.

- Mày phải quỳ trước lễ hiến sinh, hiểu chưa?

Y ngửa mặt lên trời gào to:

- Đối với kẻ lạ chứng kiến cuộc hành đạo của chúng ta chỉ có hai cách giải quyết. Đó là: hoặc bị xử tử hoặc trải qua một cuộc nói chuyện thông cảm. Mày chọn cách nào?

Tidou mừng như bắt được vàng.

- Tôi chọn nói chuyện thông cảm.

Đám đông cuồng tín hoan hô như sấm. Lần đầu tiên Tidou ngẩng người ra nghe một bài thuyết giáo cả chónh nhất trần gian về thuyết luân hồi của Chúa Tể. Hắn chưa kịp bật cười thì Chúa Tể la lên.

- Bài thuyết giáo đã xong. Bây giờ ngươi sẽ được thử thách tấm lòng thành với Nữ thần Tai Dài bằng ngọn lửa hiến tế. Nếu ngươi ra khỏi ngọn lửa trong sạch và nguyên vẹn, chúng tôi ngươi xứng đáng làm môn đệ của Nữ thần Tai Dài

Ngay lập tức Tidou bị tóm lấy, bị trói gô như một đòn bánh tét.

Một giờ sau, lửa vẫn bùng cháy. Zoutsou vẫn nằm dài trong chiếc khay bạc, và nó vẫn ngủ. Ồ, nhưng nó không chỉ có một mình nữa: bên cạnh nó là Tidou, thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành, cũng nằm dài, chân tay bị trói chặt, mồm bị nhét giẻ, chỉ khác Zoutsou là Tidou tỉnh như sáo.

Thế là hết. Chiếc khay bạc chứa một người và một thú từ từ hạ xuống ngọn lửa trong tiếng tụng niệm râm rì của gần một trăm môn đệ Sừng Chó Sói vây quanh Chúa Tể của họ. Tidou ngược đôi mắt cổ tìm bóng dáng lùn xùn của ông Albin và quả thật, hắn đã thấy ông ta. Nhưng làm sao Albin có thể cứu hắn chớ khi ông ta đã nhiễm một sự sùng đạo hết gần trăm kẻ “đồng đạo” khác. Ông ta giờ này chẳng khác chi một cái xác không hồn, một robot trong tay người điều khiển là tên Chúa Tể.

Giờ đây chiếc khay đang hạ xuống, hạ xuống, hạ xuống... Rồi Tidou cảm thấy sức nóng của ngọn lửa... Cách ngọn lửa mấy mét rồi? Nằm trên khay, hắn chỉ có một dấu hiệu để nhận biết độ gần là sự thay đổi nhiệt độ của khay. Khay ấm lên, rồi nóng, rồi nóng hơn và rồi bỏng rẫy... Một chút nữa thôi, quần áo hắn sẽ bốc cháy...

Những giọt lệ ứa ra trong mắt Tidou. Giọt lệ mang hình mẹ cha, hình thằng cu Geo, hình sói Kafi, hình Mady và hình các chiến hữu.

Đột nhiên, những tiếng tụng niệm bỗng im bật. Hắn mơ chẳng?

Và cùng lúc đó, sức nóng của đồng lửa đột ngột giảm xuống. Không, hắn không mơ: một giọng đàn ông quát to:

- Giờ tay lên!

Tidou mở bừng mắt ra, nhận thấy trên những bậc cầu thang từng toán cảnh sát đặc nhiệm lố nhố với tiểu liên cực nhanh trong tay. Họ súng chĩa về đám đông vô hồn khiến lũ người máy robot đó phản xạ bằng cách đưa tay khỏi đầu chớp nhoáng.

Có khoảng năm hòng súng tập trung vào chiếc áo lụa đỏ của vị Chúa Tể. Viên đội trưởng đội đặc nhiệm rồn rảng.

- Tắt lửa và hạ chiếc khay ngay, hiểu chưa?

Chúa Tể đạo Sùng Chó Sói hất cánh tay về phía bọn đàn em. Còn phải hỏi, ngọn lửa ga ma quỷ tắt phụt và chiếc khay bạc tất nhiên được hạ cánh an toàn.

Mắt Tidou nhòa đi bởi một bóng người lao đến. Hắn nghe giọng Gnafron hét to:

- Mày đã sống rồi, Tidou!

Gnafron ôm chầm lấy Tidou:

- Chính tụi tao đã hướng dẫn cảnh sát đến đây. Chính tao đã tìm thấy đường ống dẫn ga đấy. Mày phải chịu ơn tao hết kiếp này và sang đến kiếp sau nghe.

Quá xúc động, Tidou không thể trả lời câu đùa của bạn. Rồi, hắn trông thấy các bạn, đi đầu là chó Kafi. Con Kafi hít hơi hắn rồi quay sang Zoutsou đang nằm thiêm thiếp trong khay bạc. Nữ Tiên Tri Mady vội gỡ dây trói cho Tidou và trước khi cậu chàng kịp cảm ơn, cô bé đã ôm hôn lên hai má hắn. Tidou nghe lòng bùng trong tai. Mady nghẹn ngào:

- Ngó hình thù bạn như mới bị tra tấn vậy. Tidou gượng cười:

- Mình bị quăng quật trong xe xích đó.

Hắn kể lại chuyến du hành địa ngục kể từ khi các chiến hữu bị đánh thuốc mê cho mọi người nghe. Tidou kết thúc:

- Đó, cuộc phiêu lưu của mình chấm dứt trên... chiếc khay bạc. Còn các bạn sao đến nhanh vậy?

Mady chưa kịp mở miệng thì tiếng sủa của Kafi vang lên.

- Gấu, gấu...

Cô bé gục gặc.

- Con sói có vẻ đau khổ trước sự hôn mê của Zoutsou. Không sao đâu, mình sẽ gọi bác sĩ Blot, ông ấy cũng thấp tùng với đội cảnh sát đặc nhiệm.

- Hả?

- Không nhớ bác sĩ Blot sao Tidou? Ông ấy là bác sĩ riêng của gia đình Bellechaume đấy. ông ta chế được một thứ thuốc kỳ diệu chỉ bằng một mũi tiêm là mọi nạn nhân bị đầu độc tỉnh lại ngay. Chính tụi mình được ông Blot cứu đó.

- Trời đất!

Bác sĩ Blot nhỏ thó hiện ra như một phép lạ trong cái nắm tay lõi xềnh xệch của Bistèque. Cậu cười ha hả:

- Ông bác sĩ Ninja của tôi đây.

Bác sĩ Blot cười thật tươi. Ông vỗ vai Tidou:

- Cậu bé hiểu không, nhờ các cậu phát hiện lọ thuốc Cloraphom trong tủ Albin mà tôi đã nghiên cứu để chế tạo một loại thuốc “chống gây mê” đặc biệt. Với một mũi tên là nạn nhân dù mê man cách mấy cũng được giải tỉnh hoàn toàn.

Tidou bàng hoàng:

- Bác quả là một nhà khoa học lớn.

- Ô, vẫn còn thua bọn giáo phái Sùng Chó Sói đó. Chúng quy tụ một tay kiến trúc sư bậc thầy để xây tòa nhà này: Hồi nãy ta và cảnh sát vào đây cứ tưởng lạc vào mê cung.

Mady chen vào:

- Bác sĩ làm ơn cứu Zoutsou đi. Con Kafi năn nỉ nãy giờ kìa.

- Được ngay thôi.

Blot phập mũi kim chích vào con chó cái xinh đẹp bị hiến tế. Coi, chỉ sau ba mươi giây nang hôn thê của Kafi mở mắt ra. Giá mà các bạn được trông thấy sự vui mừng khôn tả của hai con chó. Có lẽ từ giờ chỉ có Trời mới có thể chia lia được chúng mà thôi.

Giờ đây Lục Thám Tử xúm xít quanh vị đội trưởng đội đặc nhiệm. Thực ra chúng không cần xúm xít vì đích thân ông chỉ huy cảnh sát bước tới tận nơi. Ông cười thân mật với Tidou:

- Trên đường hành quân, ta đã nghe bác sĩ Blot và các bạn trẻ nói chuyện về cháu. Cháu thật xứng danh một chiến sĩ dũng cảm trừ gian diệt bạo.

Gnafron vọt miệng:

- Một anh hùng chứ chú nhĩ?

- Ô, một anh hùng. Những ngày gần đây cơ quan SPA cấp trên chỉ thị cho chúng tôi điều tra một bọn chuyên bắt cóc chó. Chúng tôi suýt bẽ tắc nếu không có bác sĩ Blot gõ cửa hôm qua. Chính ông đã dẫn đường chúng tôi tới Albertville, bao vây nhà an dưỡng Những Đình Cao và giải thoát cho lũ trẻ ở quán trọ Lục Lâm.

Ông thở phào. Ánh mắt viên đội trưởng nhìn Tidou toát lên vẻ khâm phục:

- Tuy nhiên tất cả chúng tôi sẽ tuyệt vọng nếu không có sự khôn ngoan của Tidou. Nhờ cậu bé giải con dao nhíp ở giữa tấm gương trượt và khung cửa bí hiểm mà đội đặc nhiệm mới biết cách xâm nhập hang ổ Sùng Chó Sói.

Ông hất hàm với Tidou:

- Sao hả anh hùng tí hon, lý do nào cậu khám phá cánh cửa tàng hình ấy?

Tidou ngượng ngịu kể lại cuộn phim và 24 tấm ảnh mật khẩu mở cửa khiến viên đội trưởng cảnh sát và ông Blot hoàn toàn sửng sò. Họ lăm bầm.

- Kinh khủng thiệt, chúng làm như phim “Alibaba và 40 tên cướp” ấy.

- Ồ há, giống hệt câu thần chú “Vùng ơi, hãy mở ra”.

Lần này là những thắc mắc của Tidou. Hấn hỏi:

- Anh em nhà Bellechaume và các đồng đạo của chúng đã bị bắt chưa ạ?

Viên đội trưởng cười bí hiểm. Ông rút còi thổi một tiếng. Ngay lập tức, Hubert, Edouard, Roger, Simone, Tojo, tên bồi... Hiện ra nơi bậc cầu thang trong tư thế bị còng tay.

Ông hắng giọng:

- Albin không phải là kẻ chủ mưu mà chỉ bị lũ lưu manh này lợi dụng. Chúng sẽ khai báo với cảnh sát tất cả.

Bản khai cung của chúng dày cộm đủ làm Lục Thám Tử hết hồn. Rằng từ lâu ông anh cả Hubert và ông anh thứ hai Edouard đã biết cậu út Albin có quan hệ với giáo phái Sừng Chó Sói. Hai ông anh bèn giả vờ mê tín dị đoan để cậu em kéo đến tham quan nhà an dưỡng Những Đỉnh Cao. Qua các cuộc tiếp xúc với “đồng đạo” Albin, hai ông anh lưu manh hiểu rằng giáo phái Sừng Chó Sói bành trướng tín đồ điên khùng khắp thế giới và quyên góp tài sản của họ thành một ngân quỹ khổng lồ. Thế là hai ông anh tương kế tựu kế lợi dụng con chó Zoutsou giống hệt “Nữ thần Tai Dài Athys” trong cuốn sách cổ nhằm nhĩ của Albin. Hai ông anh đánh thuốc mê Zoutsou và ngụy tạo một vụ chết đuối giả, xúi cậu út Albin bán con chó lại cho vị Chúa Tể để ẵm một mớ bạc kếch xù. Phi vụ chó Zoutsou giúp lũ lưu manh lời bộn, chỉ trừ Albin. Ông ta vốn “man man” nên sẵn sàng coi đó như vật cúng thần linh Ai Cập.

Cùng lúc đó, cảnh sát tiến hành khám xét hang ổ của dòng đạo Sừng Chó sói. Họ phát hiện ra hàng trăm tiếng tru thảm thiết trong mê cung tà đạo, những tiếng tru mà chính tai Tidou đã từng nghe.

Vị Chúa Tể bị hỏi cung, y nói cụt ngắn:

- Chúng tôi mua hàng trăm con chó nhưng chỉ một mình Zoutsou là giống Nữ thần Tai Dài nhất. Nó là vật phải bị hiến tế.

Chúa Tể đã khai ra sự bí ẩn của đám người cuồng tín. Y đã cho họ tiêm một loại ma túy. Biến họ thành những sinh linh dễ bảo. Y đã kiếm được cả một gia tài nhờ những của cải mà những kẻ hoang tưởng đã ngu dại cúng vào giáo phái.

Cảnh sát tước bỏ chiếc vương miện và chiếc áo lễ nực cười của Chúa Tể, còng tay y lại và giải đi.

Thật là một cuộc diễu hành kỳ quặc trong nhà nghỉ mát Sừng Chó Sói. Đoàn người ngơ ngác, thất thểu bước trong những bộ áo dài trắng lụng thụng, tiếp theo là cảnh sát sắc phục chỉnh tề, nhóm Sáu người bạn đồng hành vẫn còn in nét mặt qua hai ngày sóng gió. Khóa đuôi là một lũ chó, mèo vừa chạy vừa nhảy cuồng lên.

Nhưng ai đi đầu? Ai hạnh phúc vui sướng như không thể hạnh phúc hơn được nữa?

Phải rồi. Đó là chó Kafi và Zoutsou - cô người yêu quý giá của chú.

Khi lên đến tiền sảnh nhà nghỉ, Guille nói với ông cảnh sát:

- Cháu không ngờ giữa chốn thâm sơn cùng cốc lại có một sào huyệt tối tân của bọn tội phạm chú ạ.

Viên chỉ huy cảnh sát cười:

- Tại các cháu không biết đó thôi. Trong đại chiến thế giới thứ 2, vùng núi Alpes này có rất nhiều căn cứ bí mật trong lòng đất đá. Sau chiến tranh, bọn tội phạm như tên Chúa Tể dóm kia liền lợi dụng địa hình của các căn cứ ngầm này để xây dựng thêm. Chúng tung tiền thuê kiến trúc sư thiết kế lại. Và hôm nay như các cháu đã thấy, quy mô kiến trúc của chúng thật đáng phải ngả mũ chào.

- Tay Chúa Tể của chúng quả cực kỳ lợi hại.

- Đúng vậy. Nếu y dùng sự thông thái của mình để giúp đỡ nhân loại thay vì hại họ thì hạnh phúc biết bao.

Đúng lúc đó những thám tử nhí la lên:

- Coi kìa!

Guille và vị chỉ huy ngừng trò chuyện để nhìn lên bầu trời. Coi, khoảng mười chiếc trực thăng đang hạ cánh xuống bãi rộng trên mỏm núi.

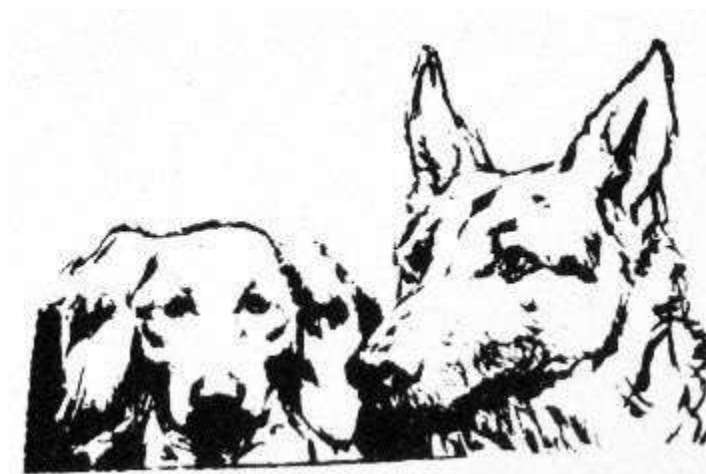
Guille sừng sốt:

- Trực thăng đến làm gì thế chú đội trưởng?

- Ồ, để đón chúng ta chứ sao. Chẳng lẽ mình về bằng hai chiếc xe xích cà tàng ngoài kia à?

- Tụi cháu sẽ được ngồi trực thăng ư?

- Là cái chắc. Các cháu sẽ được ngao du trên “những con chuồn chuồn thiên sứ” ấy.

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ